

Nhật Được Một Người Cá

Contents

Nhật Được Một Người Cá	1
1. Chương 1: Người Cá Lên Bờ	1
2. Chương 2: Gặp Lại Nhau	5
3. Chương 3: Bắt Đầu Sống Chung	10
4. Chương 4: Chương Trình Huấn Luyện Người Mẩu	15
5. Chương 5: Nụ Hôn Đầu Tiên Trong Phòng Tắm	22
6. Chương 6: Ngày Nghỉ Nhà Hạ	26
7. Chương 7: Gặp Lại Người Xưa	31
8. Chương 8: Hai Bên Thầm Mến	36
9. Chương 9: Đêm Trăng Tròn	40
10. Chương 10: Lương Tình Tương Duyệt (kết Thúc)	45
11. Chương 11: Phiên Ngoại 1: Bị Mua Một Ngày	51
12. Chương 12: Phiên Ngoại 2: Về Nhà Thăm Người Thân	57

Nhật Được Một Người Cá

Giới thiệu

Edit + Beta: Thủy Ngư. Tình trạng bản gốc: Hoàn (10 chương + 2 phiên ngoại). Thể loại: Đô thị tình duyên, tình hữu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-duoc-mot-nguoi-ca>

1. Chương 1: Người Cá Lên Bờ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit + Beta: Thủy Ngư

Lần đầu tiên đi bộ bằng chân, Nolan cảm giác đứng không được tự nhiên cho lắm.

Đuôi cá to khỏe sẵn chắc bị tách ra thành đôi chân thon dài, lớp vảy bao phủ toàn thân đều rút hết lộ ra mảng da thịt sáng bóng, lòng bàn chân non nớt bị mặt đất sần sùi mài đau rát.

Nolan trần truồng chậm rãi ngồi xuống bãi đá ngầm gần bờ biển, vẻ mặt hơi co rúm ngồi xoa bóp hai chân đau nhức của mình. Phù thủy vú em lơ lửng trên mặt biển, tám cái vòi ngo ngoe lừa sóng biển, bà hơi lo lắng nhìn Nolan sau khi uống thuốc biến thành người, nói “Nếu không thì đừng đi tìm người nữa, mới biến thành như thế mà con đã khó chịu rồi, lên bờ sao mà chịu nổi chứ.”

Nolan ngược mắt, ánh sáng mặt trời chiếu xạ ra từng đốm sáng lấp lánh trong mắt cậu, cậu cười lộ ra hàm răng trắng tinh “Không sao, chỉ cần có thể tìm được người ấy thì một chút đau đớn này có là gì. Vất vả lắm mới trốn ra được, con sẽ không tùy tiện bỏ qua cơ hội lần này đâu.”

Phù thủy vú em thở ra một hơi thật dài, bà huýt sáo một tiếng, một con hải âu quắp một chiếc cặp da bay từ phía chân trời tới, bà lấy cặp da đưa cho Nolan, đau lòng xoa mái tóc dài của cậu.

“Lên bờ rồi, tất cả phải dựa vào con thôi, chú ý an toàn.”

Trung tâm thành phố H.

“Điểm đến tiếp theo của đoàn tàu là trung tâm Hoàn Vũ, khách hành nào chuẩn bị xuống tàu mời kiểm tra lại hành lý, xin cảm ơn.”

Lúc loa thông báo của đoàn tàu vang lên, Nolan cũng mở đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ ra. Cậu xuất phát từ trạm xe lửa số 1 ở thị trấn Tiểu Ngư rồi một đường chạy đến đây, mất khoảng vài tiếng đồng hồ. Vì hao hết sức lực cho việc biến thân nên cậu bất giác ngủ quên trong sự chuyển động nhịp nhàng của đoàn tàu.

Nolan sờ cặp da trước ngực mình rồi đứng lên, những hành khách xung quanh len lén đánh giá cậu rồi tự động nhường ra một lối đi nhỏ giúp cậu thuận lợi đi đến lối ra trên toa tàu.

“Cám ơn.” Nolan cười cong mắt với hành khách nữ đã nhường đường cho mình.

“Không có gì không có gì.” Đột nhiên được người đẹp nói lời cảm ơn, hành khách nữ kia đỏ bừng cả mặt, vội vàng khoát tay.

Đi ra khỏi trạm xe lửa, Nolan cầm chiếc smartphone mở app bản đồ xác định vị trí của công ty mà Sở Mộc Tự đang làm dựa theo sự hướng dẫn của phù thủy vú em.

Nhìn dòng người qua lại tấp nập trước mặt, Nolan chợt cảm thấy mịt mù. Cậu chỉ biết Sở Mộc Tự từng nói mình đang làm tại một công ty, ngoài ra thì không biết gì thêm, đến nỗi người mẫu là gì, người đại diện là gì, cậu đều mơ hồ không rõ.

“Nhiều người như thế, biết bắt đầu tìm từ đâu đây?”

Nolan nhú chặt đôi lông mày xinh đẹp, đứng ở quảng trường nhìn cổng ra vào của công ty giải trí trước mắt. Dưới ánh mặt trời chói chang, mái tóc màu xanh da trời dài xoắn óng ả của Nolan như mặt biển lấp lánh, vóc dáng vai rộng eo nhỏ mỏng vảnh của cậu chỉ cần tùy tiện đứng một chỗ cũng đã hấp dẫn vô số ánh mắt người qua đường, chứ đừng nói đến chiều cao của tộc người cá vốn vượt trội hơn người thường rất nhiều.

Lúc Edwin xoay hông cầm tài liệu hồi hải đi ra khỏi công ty thì thấy nhiều người tụ tập lại trước cửa lớn, còn tưởng có cậu thanh niên nào đó trong tổ nghề thuật của công ty đang làm hoạt động tuyên truyền nghệ thuật. Nhưng khi anh ta đi ra khỏi cửa lớn, tầm mắt không khỏi hướng về phía Nolan đầu tiên, về mặt khoa trương phát ra tiếng thán phục.

“Gorgeous! Tôi không bị hoa mắt đấy chứ!” Edwin bị bệnh nghề nghiệp lập tức khoa tay múa chân, bản tính đam mê cái đẹp thôi thúc anh ta nhanh chóng đi đến trước mặt Nolan. Anh ta nhẹ nhàng chạm vào tay áo của Nolan, cố gắng tỏ ra bình tĩnh nở nụ cười xã giao “Hi~”

Nolan quay đầu nhìn người đàn ông ăn mặc trang điểm lộng lẫy xa lạ trước mắt, hơi nghi ngờ nghiêng đầu, lễ phép đáp lại “Xin chào.”

“Sao lại đứng phoir nằng bèn ngoài thế, cậu vào công ty ngồi nghỉ chút nhé?” Edwin nói.

“Tòa nhà này quá lớn... Tôi còn chưa biết làm sao để đi vào tìm người.” Nolan chớp mắt nói.

“Yep, I know!” Edwin hiểu ý gật đầu, trong đầu thầm nghĩ người đẹp này có lẽ là đến đây để tự tiến cử làm người mẫu, nhưng lại không có kinh nghiệm và không biết bắt đầu từ đâu.

Anh ta ở bên cạnh quan sát tỉ mỉ bề ngoài của Nolan, chỉ thấy làn da của Nolan trắng ngần, ngoài mái tóc xanh biếc xinh đẹp ra, đôi mắt dị đồng phối hợp với nhau tạo nên một vẻ đẹp rất hài hòa, sống mũi dọc dừa, cộng thêm ngũ quan sắc nét tinh tế của người Bắc Âu. Nolan mặc một chiếc áo sơ mi tay áo đèn lồng

màu trắng, nửa người dưới là một chiếc quần dài màu đen bó sát, tạo hình tuy đơn giản nhưng vóc dáng ưu tú và vẻ ngoài đẹp mắt hoàn toàn đánh gục ánh mắt người nhìn.

Kiểu tay áo đèn lồng (không tìm được kiểu của nam:v)

Thật giống như là một viên ngọc trai không cần mài dũa cũng đã sáng lóa mắt.

Trực giác của Edwin cho biết mình đã nhận được bảo bối, anh ta nói với Nolan “Cậu có hứng thú làm người mẫu không? Tôi là người đại diện cho người mẫu, Edwin.”

“Người mẫu?” Nolan cố gắng tìm ý nghĩa của từ này, cậu mơ hồ nhớ rằng Sở Mộc Tự cũng là một người đại diện cho người mẫu “Tôi muốn tìm một người cũng là người đại diện như anh, anh có thể giúp tôi được không?”

“Dĩ nhiên... Có thể.” Edwin đảo mắt, ra sức lôi kéo Nolan “Nếu cậu kí hợp đồng làm người mẫu dưới quyền của tôi, cậu muốn tìm người nào trong tòa nhà này, tôi đều sẵn lòng giúp cậu.”

Nolan cũng không nhận ra người đứng trước mặt mình là người đại diện kim bài cho người mẫu, Nolan không hiểu hết những gì người trước mặt này đang nói, ký hợp đồng, người mẫu gì đó đều chẳng khác gì từ ngoại ngữ với cậu, nhưng cậu nói có thể giúp cậu tìm được người kia mới chính là điều cậu mong muốn.

Nolan thầm nghĩ có vẻ như bây giờ không còn cách nào khác, đành gật đầu.

“Vậy thì làm phiền anh.”

Edwin vui mừng gọi điện thoại tạm dời lại lịch trình làm việc tiếp theo, rồi dẫn Nolan đi vào thang máy trực tiếp tới tầng 24.

Tầng 24 chủ yếu là khu vực thiết kế tạo hình, các nhân viên trong tổ thiết kế đều nghiêm túc thử những mẫu quần áo của các nhãn hiệu nổi tiếng cho manocanh hết cái này đến cái khác, khi Nolan đi theo Edwin ra khỏi thang máy, những người đã phát chán với sắc đẹp ở đây cũng phải liếc mắt nhìn.

Edwin vô cùng hài lòng với sức hấp dẫn tự nhiên của Nolan, anh ta giải thích với Nolan “Bây giờ tôi sẽ dẫn cậu đi chụp thử một tấm hình đơn giản, một là muốn xem hiệu quả đứng dưới ống kính của cậu, hai là trực tiếp kí kết hợp đồng làm người mẫu, toàn bộ quá trình đều cực kỳ easy, cậu không cần phải lo lắng gì cả.”

Nolan rũ mắt, hàng mi dài cong như cánh quạt làm lòng người ngựa ngáy khó nhin, cậu nói “Tôi không hiểu những lời anh nói, nhưng tôi sẽ học nhanh.”

Quả nhiên sắc đẹp là thánh vật hóa giải tất cả mâu thuẫn của con người, lần đầu tiên Edwin cảm thấy đây mới là người xứng đáng để mình phải tận tâm dẫn dắt, liếc mắt nhìn Nolan, một kẻ già đời như anh ta cũng phải đỏ mặt. Anh ta đẩy phòng hóa trang ra, còn chưa nhìn đã lên tiếng “Lại đây giúp cậu ấy tạo hình đi, là loại trang điểm mang cảm giác vừa hư hỏng vừa làm ngu quan có tính bức phá đặc biệt.”

“Anh mang ai tới thế?” Cody, một chuyên gia trang điểm đang nằm trên ghế sofa nghịch di động ngồi dậy, vẻ mặt mệt mỏi nhìn Edwin.

Edwin dẫn Nolan vào phòng hóa trang, nói với Cody “Nè, tôi tìm tới một vị hoàng tử mới.”

Cody đã nhìn qua vô số người mẫu hàng đầu cũng không khỏi kinh ngạc, cô đi tới mời Nolan ngồi xuống, bật đèn gắn trên kính trang điểm lên, tinh tế ngắm mặt Nolan.

“Trời ạ, làn da này.” Cody ghen tị ước ao gào thét, làn da trường kỳ ở dưới nước ít tiếp xúc mặt trời của Nolan trơn bóng óng nhuận, tựa như được phủ một lớp men sứ mịn màng, lỗ chân lông trên da cũng nhỏ đến mức mắt thường khó có thể nhìn rõ.

Bị người lạ nhìn chằm chằm như thế khiến Nolan có hơi không thích ứng, cậu bắt an dịch người ra sau. Cody mở hộp trang điểm ra, lúc nâng mái tóc dài của Nolan lên, cậu không nhận được hỏi.

“Cô muốn làm gì?” Tại sao trong hộp nhiều đồ vật giống bàn chải quét gia vị lên thịt nướng vậy?

“Trang điểm cho cậu nha. Yên tâm đi, kỹ thuật của chị đây rất cao siêu đó.” Cody động viên Nolan, động tác trong tay không hề chậm chạp. Lúc bắt tay tiến hành, cô định kêu Nolan tháo ren mắt xuống nhưng phát hiện Nolan có đôi mắt dị đồng trời sinh.

“Mẹ tôi ơi, dung mạo của cậu quá tinh xảo!” Cody bụm ngực, lại lần nữa bị sắc đẹp đánh gục.

Nolan cũng không có cảm giác gì với sự thán phục của cô, dù sao bản thân người cá vốn có vẻ đẹp tuyệt trần và giọng hát tuyệt vời để mê hoặc con mồi. Khen người cá có dung mạo tinh xảo tương đương với khen năng lực săn mồi siêu việt của họ.

Nolan yên tĩnh ngồi đó mặc Cody tẩy máy tay chân với mình, đến lúc trang điểm khuôn mặt thì Cody hơi lúng túng, không biết nên làm gì, cuối cùng chỉ đánh chút phấn tối làm đường viền ngũ quan của cậu thêm sắc nét.

“Làn da của cậu còn hoàn hảo hơn cả Tôn Dật Linh.” Cody khen ngợi bằng cả tấm lòng.

“Tôn Dật Linh là ai? » Nolan u mê hỏi.

« Cậu tới đây làm người mẫu mà không biết Tôn Dật Linh là ai? Anh ta hiện giờ là người mẫu hot nhất của công ty chúng tôi, gần đây còn tham gia đóng phim điện ảnh nữa, cực kỳ nổi tiếng. »

Nolan không hứng thú ở một tiếng, nghĩ thầm tôi cũng chỉ quen biết một người là Sở Mộc Tự thôi.

Sau khi chụp xong, Edwin vô cùng hài lòng, tuy nói toàn bộ quá trình đều là chụp thử, nhưng cảm giác ngây thơ không rành sự đời của Nolan làm nhiếp ảnh gia nổi lên cảm xúc chụp liên tục không ngừng, đôi mắt dị đồng của Nolan dưới đèn flash tạo nên sự huyền ảo vi diệu, tựa như Nolan là tinh linh lạc bước xuống trần gian này.

Edwin cảm thán vận may cực tốt của mình, rồi đăng hình chụp của Nolan lên trang chủ của công ty để khoe khoang.

[_hình ảnh.gif_ Nhìn người mới mà tôi khai quật được này~]

Lúc thường phát thông báo sẽ bị chìm ngập trong mớ tin tức khổng lồ của công ty, nhưng giờ chỉ vài giây mà cả trang chủ đều bùng nổ, từ tổng giám đốc đến trưởng phòng, rồi đến những người đại diện đều dồn dập comment hỏi người trong ảnh là thần thánh phương nào, ngay cả Sở Mộc Tự cũng không nhịn được hỏi anh ta :

[Người này từ đâu tới ?]

Edwin hất cằm cười gần một tiếng rồi đáp [Nhặt ngay ở trước cửa lớn của công ty, ôi chao, có lúc vận may ủa tôi không thể cưỡng lại được.]

[Cho nên bây giờ anh đang ở công ty ? Hi vọng anh chưa kí hợp đồng với cậu ta.] Bên kia chậm rãi trả lời.

Edwin xanh mặt, không đợi Nolan tẩy trang liền cấp tốc kéo người tới phòng nhân sự.

Giỡn à, anh ta mặc dù là kim bài người đại diện nhưng chỉ có thể chôn chân ở vị trí thứ hai, cũng bởi vì tên khốn kiếp Sở Mộc Tự này đề ở trên đầu anh ta, vất vả lắm mới phát hiện được hạt giống tốt, nói gì thì nói tuyệt không để cho tên họ Sở kia cướp mất.

Không khéo, khi Edwin đang cố thuyết phục người ta kí hợp đồng thì đúng lúc tên khốn kiếp trong miệng anh ta đã đến trước cửa phòng nhân sự.

Sở Mộc Tự ung dung đi vào phòng làm việc, mỗi một bước như giẫm vào tim Edwin, anh cởi lỏng cổ áo sơ mi đen, đẩy gọng kính trên sống mũi, khóa miệng nhếch lên nở nụ cười xấu xa, chỉ bóng lưng của Nolan đang ngồi đối mặt với Edwin « Hey, con chim công lòe loẹt kia, người anh nói là cậu ta ? »

Edwin giống như bị giẫm phải đuôi công, còn thiếu nhảy phắt lên, anh ta hỏn hển nói « Anh lại muốn cướp người của tôi ? Một Tôn Dật Linh còn chưa đủ sao, coi chừng bội thực mà chết ! »

« Anh nói tôi bội thực mà chết, xin lỗi rằng điều đó còn chưa đủ để tôi lấp đầy bụng nữa kia. Anh chưa kí hợp đồng xong phải không ? Chúng ta vẫn còn có thể cạnh tranh công bằng. » Sở Mộc Tự mỉm cười, ánh mắt hờ hững liếc Nolan, âm thầm tính toán giá trị hái ra tiền của cậu.

Nolan nghe có chút quen tai, khi cậu xoay người lại nhìn Sở Mộc Tự, ánh mắt đột nhiên sáng rực.

===Hết chương 1===

2. Chương 2: Gặp Lại Nhau

Edit + Beta: Thủy Ngư

« Cậu tên gì ? »

Sở Mộc Tự đối mặt với Nolan, đút một tay vào túi, vẻ mặt bất cần đời hỏi.

« Em tên là Nolan. » Nolan nói chậm chậm từng chữ, ánh mắt của cậu dính chặt lên người làm cậu ngày nhớ đêm mong, đáng tiếc nét mặt của người kia vẫn bình thản, hiển nhiên là đã quên mất cậu.

Sở Mộc Tự hài lòng gật đầu, thầm nhớ kĩ cái tên này. Bề ngoài và chiều cao của Nolan đều đạt tiêu chuẩn tuyển chọn người mẫu của anh, thậm chí có thể nói là ưu tú hơn những gì anh trông đợi, là một hạt giống đào tạo tốt, không chừng có thể mọc lớn thành cây rừng tiền.

Anh hỏi Nolan « Công ty chúng tôi muốn kí kết hợp đồng với cậu, thế cậu muốn theo tôi hay là Edwin ? »

Edwin liếc mắt tức giận nói « Excuse me, là tôi tìm thấy bảo bối này trước mà?»

« Lúc nào anh mới có thể thôi cái kiểu nói chuyện tiếng Pháp tiếng Trung lẫn lộn được hả ? Nghe thật chướng tai. » Sở Mộc Tự hoàn toàn không để ý đến ánh mắt sắc như dao của Edwin, anh đi thẳng đến bên cạnh Nolan, cầm lên tờ hợp đồng mà phòng nhân sự mới in ra, thoải mái kí tên mình vào bên A « Edwin cũng là một người đại diện tốt, nhưng ở đây, tôi mới là át chủ bài. »

Thái độ nói chuyện phách lối không hề thay đổi gì so với năm năm trước, Nolan nhận tờ hợp đồng anh đưa tới, trong mắt ngập tràn thỏa mãn và vui sướng.

« Tờ hợp đồng này là chính tôi yêu cầu in ra, ok ? » Edwin tức đến muốn nổ phổi.

“Hừ, nhưng trên đó không có ghi tên anh.” Sở Mộc Tự nhìn Nolan cao hơn anh nửa cái đầu “Ký chứ?”

“Ký.” Nolan ngoan ngoãn trả lời, khoe miệng nhếch cao, lúm đồng tiền như ẩn như hiện.

Trên mặt Edwin viết đầy chữ không dám tin, lông mày dựng đứng, nhưng khi nhìn tới khuôn mặt ngây thơ vô hại của Nolan, anh ta không nỡ thốt ra câu mắng chửi nào, chỉ có thể ôn tồn khuyên bảo Nolan “Người này chính là một kẻ ăn tạp bất kể nam nữ, tuyệt không phải là thứ tốt lành gì, nếu cậu ký hợp đồng với anh ta thì chẳng khác gì thả chui vào hang rắn?”

“Ăn tạp bất kể nam nữ?” Nolan hơi nhú mày, trên mặt có chút lo âu.

Sở Mộc Tự bật cười ra tiếng, anh vén lọn tóc dài của Nolan ra sau tai “Yên tâm, tôi chưa bao giờ ra tay với cây rừng tiền của mình.”

Nolan nghe thế không khỏi thêm ưu sầu.

Vất vả lắm mới tìm được người đã câu cậu lên bờ năm xưa, một lòng một dạ thích người ta suốt năm năm, kết quả người ta không những không nhớ mình, còn nói mặc dù nam nữ đều ăn nhưng sẽ không ra tay với cây rừng tiền. Điều này sao thể được?

Nếu cuối cùng Sở Mộc Tự chạy theo người khác, hai cái chân này của cậu chẳng phải là công cốc rồi sao?

Khi Nolan cầm bút đề nghị ký tên trên hợp đồng, Edwin đã tức giận ùng ùng rời đi, trước khi đi còn hất mạnh cửa phòng nhân sự một cái rầm vang dội.

Sở Mộc Tự đưa tờ hợp đồng cho nhân viên làm việc, rồi nhìn đồng hồ đeo tay, hất cằm nói với Nolan “Đi với tôi.”

Thang máy dừng ở tầng hai, Sở Mộc Tự lái ra một chiếc Maserati màu rượu vang đỏ, để Nolan ngồi bên ghế phó lái, sau đó lái rời khỏi công ty. Anh vừa chăm chú nhìn đường vừa nói chuyện với Nolan “Vốn định dẫn cậu đi làm quen với môi trường làm việc trong công ty, nhưng giờ tôi bận rồi, chỉ có thể mang cậu theo.”

Nolan ngoan ngoãn vâng vâng dạ dạ, vóc người cao lớn ngồi trong khoang xe nhỏ có hơi chật chội, cậu co chân dài, ánh mắt ướm ắt nhìn chằm chằm Sở Mộc Tự, giống như chú cún nhỏ bị lạc chủ nhiều năm giờ mới được đón về nhà.

Sở Mộc Tự vẫn giống như lần đầu bọn cậu gặp nhau vào năm năm trước, vẫn là nụ cười tà khí đó, vẫn là giọng điệu đùa giỡn bất cần đời đó, rốt cuộc cũng gặp lại người ấy sau nhiều năm tìm kiếm, Nolan cảm thấy như đang nằm mơ.

“Anh không nhớ em sao?” Nolan dè dặt hỏi anh “Trước kia chúng ta đã từng gặp nhau trên đảo Kha Già.”

“Đảo Kha Già? Cũng có thể, tôi đã từng đi nghỉ phép ở đó.” Sở Mộc Tự không để tâm nhớ lại, nhưng chẳng có chút ấn tượng nào. Mỗi năm có không ít người mẩu ôm tâm tư may mắn lân la làm quen với anh, không một ngàn thì cũng tám trăm người đều nói đã từng gặp anh, cho nên anh cũng coi đây là chuyện bình thường.

“Chính là năm năm trước... Lúc anh câu cá bên bờ biển, chúng ta đã từng trò chuyện với nhau.” Nolan rất muốn nói hết ra, thức tỉnh ký ức bị lãng quên của anh, nhưng lời cảnh cáo của phù thủy vú em vẫn còn vang vọng bên tai cậu, ép cậu nuốt hết những lời muốn nói vào bụng.

“Ừm.” Ngón tay của Sở Mộc Tự nhẹ nhàng gõ vô lăng, nhíu mày nói “Có một vài chuyện tôi không nhớ rõ lắm, lúc trước khi đang lướt sóng thì bị thương nhẹ, hôn mê hơn một tuần, sau khi tỉnh lại liền quên bằng đi một số chuyện.”

Xem ra Sở Mộc Tự thực sự không nhớ cậu. Trái tim của Nolan giống như bị quăng xuống biển sâu, tâm trạng rầu rĩ không vui, cảm giác vui sướng khi gặp lại cũng vơi dần đi một nửa.

Vốn nghĩ rằng uống thuốc bỏ đi cái đuôi, sau đó lên bờ tìm Sở Mộc Tự là có thể hoàn thành tâm nguyện, bây giờ nhìn lại giống như cậu đang diễn một vở hài kịch chọc cười khán giả, Sở Mộc chỉ vô tình xuất hiện trong đó, thậm chí bản thân cậu còn không biết nội dung vở kịch là gì.

Buổi hoàng hôn mưa rơi lác đác vào năm năm trước đó, chẳng lẽ giống như bọt biển tiêu tán hết trong ký ức của Sở Mộc Tự rồi sao?

Xe dừng lại trước cổng của một căn biệt thự.

Đây là phòng làm việc và chụp hình của tạp chí <X – Art>, lúc Sở Mộc Tự dẫn Nolan mở cửa phòng trang điểm đi vào, Tôn Dật Linh mặc áo choàng tắm ngồi trước gương trang điểm vừa phì phèo điếu thuốc vừa trách mắng trợ lý nhiếp ảnh gia đang đứng cúi đầu bên cạnh.

“Mấy tấm hình anh chụp là đồng rác rưởi gì vậy hả? Lãng phí cả một buổi chiều của tôi, anh coi, có bao nhiêu tấm nhìn được?”

Tôn Dật Linh phả một làn khói lớn làm cả phòng trang điểm đều tràn ngập mùi thuốc lá khó chịu. Y nhướn mày, mắng ra những lời cay nghiệt, không hề phù hợp với chất giọng trong trẻo lạnh lùng của y.

Sở Mộc Tự nói với Nolan “Đây là Tôn Dật Linh, người mẫu dưới quyền của tôi, cũng coi như là đàn anh trong nghề của cậu.”

Tôn Dật Linh liếc mắt nhìn hai người bọn họ, y đứng dậy chỉnh chu lại áo choàng tắm trên người rồi đi tới trước mặt Sở Mộc Tự, giọng điệu vẫn còn gắt gỏng, nhưng nét mặt đã hòa hoãn hơn lúc mắng người hồi nãy nhiều.

“Sao bây giờ anh mới đến? Còn người này là ai?”

Sở Mộc Tự kẹp lấy điếu thuốc trong tay y, dập tắt đầu lọc rồi vứt vào thùng rác, mệt mỏi trách mắng « Tôi đã nói với cậu rồi, lúc làm việc dẹp cái tính thiếu gia đó đi, cũng đừng gây chuyện nữa, hại tôi lại đắc tội với người trong nghề. Còn đây là hạt giống mới ký hợp đồng với tôi, tên là Nolan, rất có năng lực. »

Tôn Dật Linh liếc mắt quan sát Nolan, ánh mắt ẩn ẩn chút địch ý, y nói với Sở Mộc Tự « Tôi kiếm ít tiền cho anh quá hả ? Lại giống như lúc trước nhặt một bình hoa vô dụng nào đó tới nhắc khéo tôi ? »

Nolan luôn ứng xử lễ phép với mọi người, hơn nữa còn chưa từng bị nói như thế, cậu kinh ngạc mở to mắt, muốn lên tiếng thì Sở Mộc Tự đã nói trước.

« Thế cậu không phải là bình hoa ? » Thần thái lười biếng thường ngày của Sở Mộc Tự lập tức biến mất, anh nghiêm mặt nói « Cậu là người mẫu riêng của tôi, nhưng tôi không phải là người đại diện của riêng cậu, giữa chúng ta chỉ có quan hệ hợp đồng, đừng tưởng rằng cậu rất quan trọng với tôi, chẳng qua cậu chỉ là công cụ kiếm tiền của tôi mà thôi. »

Tôn Dật Linh hừ một tiếng « Có ai mà không biết lòng dạ của Sở thiếu gia rất cứng rắn, dù sao bên cạnh anh không thiếu người, tôi đây quá tự cho mình là đúng. »

« Làm việc chung với nhau luôn giữ vững mối quan hệ hợp tác bình thường, đó là nguyên tắc của tôi. Nhu cầu sinh lý của tôi không phiền cậu quan tâm. »

« Được thôi. » Tôn Dật Linh lười tranh chấp đề tài này, dù sao mỗi lần nói đến chuyện này, người bại trận luôn luôn là y, y hỏi Sở Mộc Tự « Sau khi tôi chụp hình xong có muốn đi ăn cơm chung không ? »

« Lần sau đi, tôi bận lắm, hôm nay tối cũng chỉ xem tiến độ công việc thôi. » Sở Mộc Tự dứt khoát từ chối y, quay đầu dặn dò trợ lý của Tôn Dật Linh vài câu để cô chú ý một vài công việc cần phải lên lịch trình chi tiết.

Tôn Dật Linh tự cảm thấy không thú vị, đợi trợ lý của mình chuẩn bị xong một bộ quần áo rồi đi vào phòng thay đồ.

Phòng trang điểm mới chật chội bỗng chốc trở nên thoáng mát hơn rất nhiều.

« Cái anh Tôn Dật Linh kia có phải là thích anh không ? » Tuy là câu nghi vấn nhưng Nolan lại hỏi với giọng điệu bình tĩnh, trong lòng cậu cực kỳ bức bối khó chịu.

« Cậu ta chẳng qua coi tôi là miếng thịt tươi đưa đến bên mép nhưng không thể nào ăn được. » Sở Mộc Tự liền quay về trạng thái lười nhác thường ngày. Thấy vẻ mặt Nolan giống như bị cướp cục kẹo, anh không khỏi cảm thấy thú vị, đã gặp nhiều loại người diêm dúa lẳng lơ và cả đề tiện trong nghề, đột nhiên nhặt được một đóa hoa sen thanh thuần hợp ý người, mặc dù không biết là giả vờ hay thật, nhưng cũng thật thú vị.

« Rất nhiều người thích anh ? » Nolan không cam lòng.

« Rất nhiều người thích mạng lưới giao thiệp rộng rãi và địa vị của tôi, thích mua vui lấy lòng tôi. » Sở Mộc Tự cũng không hiểu tại sao anh lại giải thích cho Nolan, nói nhiều như thế thì chẳng khác nào giả mồm cãi láo. Anh vỗ vai Nolan nói « Đi thôi, dẫn cậu đi sắp xếp công việc sắp tới. »

Mỗi một người mẫu vừa kí hợp đồng xong thì đồng nghĩa với việc người đại diện sẽ lên kế hoạch đào tạo cho họ, bất kể trong phương diện sinh hoạt hay công tác, thậm chí ngay cả việc nhỏ nhất như ăn uống hay lớn lao như vạch ra phương hướng phát triển con đường người mẫu, Sở Mộc Tự đều phải tự mình ra tay bồi dưỡng.

Nolan chỉ mang theo có mỗi cái cặp da nhỏ, trong cặp da có thể chứng minh (căn cước) mà phủ thủy vú em đã làm giả cho cậu, một cái điện thoại smartphone đời cũ, một cái thẻ thông hành cho mọi phương tiện giao thông công cộng trong thành phố, cuối cùng là một vỏ ốc dùng để giữ liên lạc với biển cả.

Khi Sở Mộc Tự nói muốn sắp xếp công việc và sinh hoạt cho cậu, Nolan đẩy vẻ mù mờ.

« Em không có chỗ ở, đây là lần đầu tiên em đến nơi này. »

Sở Mộc Tự cứng họng, nhìn cậu hỏi « Cậu từ đâu đến ? »

« Biển... Một làng chài đánh cá ven biển. »

Sở Mộc Tự cũng bội phục dũng khí của người trẻ tuổi bây giờ, không hề có chút chuẩn bị nào mà dám đánh liều đi tới nơi xa xôi này, không biết nên nói cậu có tinh thần can đảm hay bản thân tự tin quá mức đây. Anh đành phải gọi đến phòng nhân sự hỏi còn dư phòng trọ cho nhân viên nào không, câu trả lời là hiện giờ các phòng trọ đã kín hết người.

Sở Mộc Tự thở dài nói « Được rồi, bây giờ cậu tới ở tạm nhà tôi đi, dù sao tôi còn một căn phòng bỏ trống. »

« Được ạ. » Sự sắp xếp này làm cho Nolan mở cờ trong bụng, cậu nở nụ cười sáng láng chói lóa làm cho Sở Mộc Tự có chút hoảng thần.

« Cậu có mang theo hành lý không ? » Sở Mộc Tự hỏi cậu.

« Có mang. » Nolan ngoan ngoãn lấy một cái cặp da nhỏ từ trong ngực ra cho anh nhìn.

Sở Mộc Tự im lặng chốc lát, có chút sượng đờ nói « Cái cặp bé tí này chắc không có một bộ quần áo nào đâu nhỉ? Rốt cuộc cậu mang theo cái gì thế? »

Nolan mở cặp ra cho anh nhìn, lễ phép đáp « Có giấy chứng minh, điện thoại di động, và cả vỏ ốc nữa. »

Sở Mộc Tự cảm thấy ba mươi năm nay sống không uống phí, anh không tin tưởng vào hai mắt mình, biểu tình tan vỡ nói.

« Vỏ ốc ? Bộ cậu là ốc mượn hồn hả ? Đi xa mà còn mang theo vỏ ốc làm gì ? »

3. Chương 3: Bắt Đầu Sống Chung

Edit + Beta: Thủy Ngư

Đối với người trong nghề người mẫu mà nói, đẹp là nguyên tắc quan trọng nhất.

Một người sắp trở thành người mẫu chuyên nghiệp mà cả người lại không có cái gì dính dáng đến thời trang, quả là tội ác tày trời.

Sở Mộc Tự không nhớ rõ đã bao lâu rồi anh không dẫn người đi dạo phố mua sắm, hơn nữa còn phá lệ tới hai lần vì một người mới kí hợp đồng làm người mẫu, đúng là gặp quý.

Ở trong cửa tiệm sang trọng nào đó.

« Sở tiên sinh, đây là những mẫu trang phục mới nhất quý này của chúng tôi. » Một nhân viên nữ SA mặc đồng phục mỉm cười đưa một quyển danh sách các loại hình quần áo dày cộm đến trước mặt Sở Mộc Tự.

(SA : Sale administrator, hay còn gọi là thư kí phòng kinh doanh, có nhiệm vụ hỗ trợ bộ phận kinh doanh thực hiện các hoạt động bán hàng của công ty.)

Sở Mộc Tự ngồi trên ghế sa lon bọc da thật thuộc hạng phục vụ VIP, hứng thú lật quyển danh sách dày cộm kia rồi tùy ý chọn ra hai bộ trang phục, chỉ Nolan bên cạnh nói với nữ SA « Lấy hai bộ này cho cậu ta. »

« Có cần mặc thử một lần không ạ ? »

« Không cần, trực tiếp đo size cho cậu ta là được. » Sở Mộc Tự rút thẻ đen trong ví ra đưa cho nữ SA đang mỉm cười thân thiện.

Trên đỉnh đầu Nolan mọc mấy dấu chấm hỏi, vẻ mặt mù mờ bị dẫn vào phòng thay quần áo, sau khi đo xong size và ra ngoài, Sở Mộc Tự đã sớm chờ trước cửa tiệm ngoắc tay với cậu.

« Đi tiếp thôi. »

Sau khi liên tục ghé hàng chục tiệm quần áo cao cấp, nhân viên SA vừa thấy Nolan liền tích cực đề cử những mẫu trang phục quý tộc kiểu mới, Sở Mộc Tự trả tiền đến mức lười cất thẻ vào ví, chỉ tùy tiện nhét bừa vào túi áo.

Đối với dáng người ưu tú của Nolan, căn bản không cần chọn mẫu trang phục hoa lệ phiền phức gì, chỉ cần phối đồ cho thích hợp là có thể tôn lên khí chất và ưu điểm của cậu một cách tinh tế.

Hết thay bộ này đến bộ khác, cả người Nolan trở thành cảnh đẹp ý vui cho mọi người, quý khí và tư chất người mẫu càng bộc lộ rõ hơn.

« Có phải đã mua quá nhiều rồi không ? » Nolan có chút ngượng ngùng vén lọn tóc dài ra sau tai.

« ... » Sở Mộc Tự hơi sững sốt, thầm tính lại tổng số tiền vừa tiêu xài mới này, anh chợt nhận ra mọi chuyện đi xa hơn với dự tính ban đầu của mình, nhưng Nolan trời sinh là cái móc áo (mặc cái gì cũng đẹp), anh không đành lòng làm hời hợt cho xong chuyện. Sở Mộc Tự ho nhẹ một tiếng, giả vờ tức giận để che giấu sự bối rối « Ai bảo cậu đi xa mà không chuẩn bị quần áo. »

Người cá bình thường đâu có mặc quần áo đâu, Nolan tủi thân thầm nghĩ.

Hai người xách một đồng túi giấy về nhà của Mộc Sở Tự ở trung tâm thành phố, Nolan rút cuộc cũng có thể ngồi nghỉ trên sa lon, thư giãn hai cái chân đau nhức không dứt từ này tới giờ của mình.

Nhà của Sở Mộc Tự ở tầng 18, có cửa sổ sát đất có thể ngắm nhìn toàn bộ cảnh đêm lộng lẫy của thành phố xa hoa phồn thịnh bậc nhất. Bên trong nhà mang bố cục thoáng rộng, trừ hai căn phòng ngủ và một phòng tắm ra, có thể nhìn hết toàn bộ không gian. Cả căn nhà đều sửa sang bài trí theo sở thích của Sở Mộc Tự, màu chủ đạo là gam màu tối phối hợp với phong cách hiện đại, trong phòng khách trưng bày không ít những tác phẩm nghệ thuật được Sở Mộc Tự sưu tập từ khắp các nơi trên thế giới.

Màn đêm đã buông xuống ngoài cửa sổ, Sở Mộc Tự thay xong quần áo ở nhà đi ra khỏi phòng, chợt nhớ còn chưa nấu bữa tối. Anh mở tủ lạnh xem nguyên liệu nấu ăn còn bao nhiêu rồi nghĩ xem nên nấu cái gì.

« Nolan. » Sở Mộc Tự hỏi Nolan đang ngồi trên sa lon « Bình thường cậu thích ăn gì ? »

Nolan xoay người nhìn Sở Mộc Tự đeo tạp dề đứng trong bếp, ngoan ngoãn trả lời « Bình thường em tương đối ăn nhiều tôm hùm. »

Sở Mộc Tự đóng tủ lạnh lại, dáng vẻ giống như không nghe rõ lắm, trong đầu thầm nghĩ thằng nhóc này có đúng là trai nghèo đến từ làng chài ven biển không vậy, anh hỏi lại « Tôm gì ? »

« Tôm hùm ạ. » Nolan vung tay quơ quơ « Tôm hùm cỡ lớn có thịt rất chắc và ngọt, có thể ăn sống hoặc rải muối nướng ăn đều ngon tuyệt cú mèo. »

« ... » Sở Mộc Tự có cảm giác như bị hung hăng tát bôm bốp vào mặt, anh giận dữ cởi tạp dề vừa mới mặc vào ra, gọi điện đến khách sạn đặt một hộp sashimi size lớn đến.

Dân làng chài đều ăn tôm hùm lớn lên ư ? Sở Mộc Tự không khỏi bắt đầu nghi ngờ nhân sinh, anh ngồi xuống bên cạnh Nolan, tỉ mỉ quan sát cậu một phen.

Bề ngoài của Nolan cực kỳ tinh xảo, cộng thêm mái tóc dài mềm mượt, căn bản không hề giống dân làng chài thường thấy.

« Cậu không phải là thiếu gia nhà nào chạy tới đây chơi đấy chứ ? » Sở Mộc Tự càng nghĩ càng thấy nghi.

Nolan hơi khựng lại, lập tức ngồi thẳng lưng, lắc đầu nói « Em sao có thể là thiếu gia được. » Cùng lắm chỉ là hoàng tử người cá nơi biển cả sâu thẳm mà thôi. (=v=)

Cả người non mịn màng, có chỗ nào không giống một thiếu gia hử. Sở Mộc Tự oán thầm, anh phát hiện má phải của Nolan hơi đỏ đỏ, trong bụng hiểu rõ, đây nhất định là vì da quá mềm mại nên bị tổn thương do phơi nắng. Sở Mộc Tự không nói gì im lặng vào phòng ngủ cầm ra hai cái bình nhét vào tay Nolan.

« Cái này giúp da phục hồi sau khi phơi nắng, cậu đi rửa mặt, ngồi đợi một lát rồi hãy xúc lên. Còn cái này là bình xịt chống nắng, ngày mai trước khi ra khỏi nhà nhớ phun vào da. »

Nolan chỉ cảm thấy má phải hơi rát, nào biết làn da sống trường kỳ dưới nước không chịu nổi ánh nắng chói chang của mặt trời. Cậu quý trọng sờ sờ hai cái bình mà Sở Mộc Tự đưa cho, trong lòng có chút ấm áp.

« Cảm ơn, anh vẫn dịu dàng như trước đây. »

Sở Mộc Tự tựa như nghe được cái gì khó tin, cười giấu nói « Dịu dàng ? Tôi chưa bao giờ dịu dàng, bây giờ tôi đối xử tốt với cậu bởi vì cậu là cây rụng tiền của tôi. »

« Nói dối, anh rõ ràng không phải là người như vậy. » Nolan vạch trần lời nói dối của anh.

Một người dịu dàng không bao giờ chứng minh bằng lời nói được, mà chính là trong lúc lơ đãng lộ ra sự ấm áp.

Trong lòng Nolan, Sở Mộc Tự luôn là một người dịu dàng, cho dù là mua quần áo hay cho cậu bình xịt chống nắng, hay năm đó cậu được cậu bên bờ biển, giúp cậu cởi bỏ quần chật người, sự dịu dàng của Sở Mộc Tự luôn bộc lộ ra từ tận đáy lòng, từng chút từng chút một.

Cho dù Sở Mộc Tự nguyên trạng bản thân thành dáng vẻ bất cần đời, Nolan vẫn có thể cảm nhận được nội tâm của Sở Mộc Tự chưa bao giờ thay đổi.

Sở Mộc Tự buồn cười nhéo má cậu « Cậu vừa quen biết tôi chưa được bao lâu, đừng có ra vẻ nhìn thấu được tôi. »

Nolan bị anh nhéo má đau, không phục nói « Em đã nói rồi, chúng ta đã quen biết nhau từ lâu rồi, chẳng qua anh đã quên mất em mà thôi. »

« Phải không. » Sở Mộc Tự rũ mắt, trên mặt hiện ra vẻ cô đơn.

Anh quả thực không nhớ rõ năm năm trước đã xảy ra những gì.

Trí nhớ rõ ràng nhất của anh cũng chỉ là sau khi tỉnh lại ở bệnh viện, bác sĩ nói anh bị sóng lớn đánh lật thuyền ở trên đảo Kha Già, cũng may được người cứu kịp, tuy hôn mê hơn một tuần nhưng thân thể phục hồi rất tốt, cũng không để lại di chứng gì.

Người cứu anh lên bờ tên là Thích Xuyên, sau đó trở thành bạn trai cũ của anh.

Khi đó Sở Mộc Tự có lòng cảm kích ơn cứu mạng của Thích Xuyên, xây dựng mối liên hệ với gã, đầu tiên

là từ tình bạn, thỉnh thoảng hẹn nhau ăn tối, cuối tuần hẹn nhau đi xem phim, từ từ trở nên quen thuộc, tiếp đó Thích Xuyên tỏ tình với anh, anh cũng không suy nghĩ nhiều liền đồng ý.

Không thể nói thích, cũng không phiền chán, cho dù trở thành quan hệ người yêu nhưng cuộc sống vẫn không có nồng nhiệt gì.

Thích Xuyên hợp lý vào nhà anh ở, mỗi đêm hai người đều ôm nhau ngủ, giống như một cặp tình nhân bình thường sống chậm rãi ngày qua ngày. Thích Xuyên ghét công việc cũ, anh liền dẫn dắt Thích Xuyên bước vào con đường người mẫu chuyên nghiệp, giúp gã chen chân vào hàng ngũ người mẫu nổi tiếng trong nước. Thích Xuyên bị bệnh dạ dày không ăn được thức ăn dầu mỡ, anh liền tự mình xuống bếp chuẩn bị một ngày ba bữa cho gã. Thích Xuyên mệt mỏi, bị đau ốm, anh cũng tự mình chăm sóc, Thích Xuyên buồn rầu, đau khổ, anh cũng bầu bạn bên cạnh gã.

Nhưng khi Thích Xuyên nói chia tay, lí do là Sở Mộc Tự không thương gã.

Nếu như những thứ này không phải là yêu, vậy những điều anh làm được coi là gì ? Sở Mộc Tự thường tự hỏi như vậy. Bản thân anh cũng không biết mình có thương Thích Xuyên hay không, từ đầu đến cuối trái tim vẫn luôn trống rỗng, giống như là thiếu sót cái gì đó. Mỗi lần giật mình tỉnh giấc lúc nửa đêm, anh hay mơ thấy vài hình ảnh vụn vỡ.

Hai bóng người lướt qua sóng biển, mùi vị mặn mòi của biển ngập tràn lỗ mũi, đôi môi thở ra bọt khí, biển cả xanh thẳm sâu không thấy đáy... Còn có một đôi tay nâng anh ngoi lên mặt biển.

Anh luôn tin rằng đôi tay đó là của Thích Xuyên, cũng coi đây là lòng kiên trì để anh yêu Thích Xuyên, nhưng khi Thích Xuyên hủy bỏ hợp đồng để đi qua công ty MG, trái tim của anh vẫn không cảm thấy đau đớn hay chua xót gì.

« Anh là người vô tình nhất trên thế giới này. » Lần gặp nhau cuối cùng, Thích Xuyên hẹn anh trong một phòng ăn, Thích Xuyên đánh giá anh « Từ đầu đến cuối anh luôn chặn em ở bên ngoài, không muốn em chạm vào nội tâm của anh. »

Sở Mộc Tự lắc ly rượu vang đỏ, bản thân cũng không kiên định nói « Anh yêu em. »

« Chẳng qua anh chỉ mang lòng báo đáp với em mà thôi. » Thích Xuyên khổ sở cười « Được rồi, em cũng chỉ coi anh là bệ phóng, hai chúng ta không ai thiếu nợ ai. »

Sau khi Thích Xuyên rời đi, không biết Tôn Dật Linh nghe ở đâu mà biết những chuyện này, y cười nhạo Sở Mộc Tự, cười anh nuôi trứng một tên bạch nhãn lang hơn một năm qua.

Có thể giống như Thích Xuyên đã nói, Sở Mộc Tự không thương gã, đồng ý lời tỏ tình của Thích Xuyên cũng là vì đền ơn đáp nghĩa. Sở Mộc Tự suy nghĩ kỹ càng một phen, cũng thử buông thả bản thân một thời gian, thế nhưng càng ăn chơi trác táng, anh chỉ cảm thấy nội tâm càng thêm trống rỗng cô đơn. Sau khi tỉnh lại từ giấc mộng rơi vào biển sâu kia một lần nữa, anh rời khuôn mặt thắm đẫm mồ hôi của mình.

Thật giống như anh đã quên điều gì đó, một điều rất quan trọng đối với anh.

Hồi ức bị một bàn tay mát lạnh cắt đứt, Sở Mộc Tự hồi phục tinh thần nhìn Nolan, chỉ thấy cậu đang lo lắng nhìn mình, bàn tay sờ trán anh hậm hực rút về.

« Có phải anh khó chịu chỗ nào không, nhìn vẻ mặt anh trông rất xanh xao. » Nolan hỏi anh.

« Không có. » Sở Mộc Tự giơ tay vuốt tóc mái, cố gắng vực dậy tinh thần.

« Nếu có chỗ nào không thoải mái thì nhất định phải nói ra, nhớ đó. » Nolan dặn dò.

« Cậu tự chăm sóc tốt cho bản thân là được rồi. » Sở Mộc Tự cười khúc khích.

Nolan nhìn thẳng vào mắt anh, tầm mắt nhìn từ trên cao xuống của cậu làm Sở Mộc Tự không khỏi cảm thấy hơi bị áp bách. Ánh mắt của Nolan nhìn anh bao hàm rất nhiều tình cảm mà anh không thể hiểu được, giống như một đầm nước sâu, mặt nước khẽ gợn sóng làm anh dâng lên một nỗi sợ hãi vô hình.

Sở Mộc Tự còn sinh ra cảm giác nếu cứ tiếp tục đối mặt như vậy, Nolan có thể sẽ cúi đầu hôn anh.

« Khụ khụ. » Sở Mộc Tự đẩy nhẹ Nolan ra, anh không được tự nhiên quay đầu sang một bên « Hôm nay cậu cũng mệt rồi, mau đi tắm rồi còn ngủ, trong phòng tắm có bồn tắm đó. »

« Có bồn tắm ?! » Ánh mắt của Nolan sáng rực, thành công bị dời đi sự chú ý. Ở trên bờ phơi nắng cả ngày, Nolan cảm thấy mình sắp thành cá khô.

Thấy mặt cậu ngập tràn mong đợi, Sở Mộc Tự cam chịu số phận thử dài, đứng dậy đi vào phòng tắm.

« Để tôi mở nước cho cậu. »

4. Chương 4: Chương Trình Huấn Luyện Người Mẫu

Edit + Beta: Thủy Ngư

Người cá muốn biến thành người thì phải trả cái giá rất lớn.

Sau khi uống nước thuốc của phù thủy vú em, mặc dù có thể tạm thời biến thành người nhưng phải ngâm nước khoảng vài tiếng mỗi ngày, nếu không làn da nhẵn nhụi của người cá sẽ dễ dàng bị khô rát, ngoài ra,

vào mỗi đêm trăng tròn, cả người Nolan sẽ trở nên đau nhức dữ dội, giống như bị dao xẻ từng miếng thịt trên người, chỉ có nụ hôn của người thương mới có thể tạm thời làm dịu cơn đau.

Trong ba tháng này, nếu Nolan không có được nụ hôn của người thương, cậu sẽ hóa thành bọt biển, biến mất vĩnh viễn khỏi thế gian. Mà nếu muốn cùng người thương sống mãi bên nhau, cậu phải đánh dấu ký hiệu của người cá lên cơ thể của người đó trong vòng ba tháng.

Nolan thoải mái thở dài một hơi, hai chân biến về đuôi cá, nửa người dưới ngập chìm trong nước, gương mặt bị hơi nước nóng hun đỏ ửng, cậu gác cằm lên cạnh bồn tắm, nhắm mắt hưởng thụ.

Đuôi cá màu xanh da trời được ngâm trong làn nước ấm trở nên sáng lấp lánh, Nolan bốc lấy bọt xà bông nổi trên mặt nước chà rửa sạch sẽ đuôi cá của mình.

« Quả nhiên biến về người cá vẫn là thoải mái nhất. » Nolan lắc đầu cười khẽ, yêu thích nhịp nhịp cái đuôi, hưởng thụ giây phút thư giãn.

Biến thành người quá mức cực khổ, phải bị phơi nắng, cả người yếu ớt vì phải rời khỏi nước trong một thời gian dài, hơn nữa còn phải đứng thẳng đi bằng hai chân, đúng là cực hình tàn khốc, vẫn là ở dưới biển thoải mái nhất. Nhưng dưới biển không có Sở Mộc Tự, điều này làm cho người cá thương một người suốt năm năm như cậu không thể nào buông bỏ anh trở về đại dương được.

Nolan lấy ra vỏ ốc lén nhét vào túi quần lúc đi tắm, lắc lắc nó một lát rồi kê sát vào tai mình, nhỏ giọng hỏi một câu « Có ở đó không ? »

Vỏ ốc hơi rung nhẹ phát ra âm thanh của sóng biển, chỉ trong chốc lát, giọng nói trong trẻo lạnh lùng của một người con trai vang lên.

« Nolan ? Em đã lên bờ rồi sao ? »

Nolan vui vẻ nói « Đã sớm lên bờ rồi, bây giờ em đang ở nhà của Sở Mộc Tự. »

Tiếng nói kia im lặng một lát rồi nói « Hẳn có nhận ra em không? »

Khóe môi nhếch cao của Nolan liền xù xuống, cậu ừ ừ nói « Chưa, anh ấy nói năm năm trước bị chấn thương đầu, quên sạch mọi chuyện liên quan đến em. »

« Tại sao lại thế ? »

« Haizz, xem ra lần đó anh ấy bị thương rất nặng, lúc em đưa anh ấy lên bờ thì anh ấy vẫn còn hôn mê. » Nolan nhớ lại tình trạng hấp hối của Sở Mộc Tự, không nhịn được đau lòng nói « Nếu lúc đó em phát hiện anh ấy chìm xuống biển sớm hơn một chút là tốt rồi. »

Giọng nam kia an ủi cậu « Đó không phải là lỗi của em, ở đáy biển rất khó biết được chuyện xảy ra trên mặt biển. Hắn cũng đã quên mất em, em... Còn muốn tiếp tục không ? »

« Tiếp tục chứ. » Nolan quả quyết nói « Noah, anh không biết anh ấy tốt đến mức nào đâu, anh ấy là người dịu dàng nhất mà em từng gặp đó. »

Dịu dàng giống như ánh mắt trời khúc xạ chiếu xuống mặt nước, thấp sáng những viên đá quý đang ngủ sâu dưới đáy biển, khiến chúng trở nên lấp lánh xinh đẹp, năm đó cậu người cá nhỏ bé đã ôm ấp suy nghĩ như vậy, mong có một ngày có thể cất giấu vào ổ của mình để yêu để quý.

Noah bó tay với cậu em trai song sinh này của mình, chỉ có thể ôn nhu dặn dò « Nếu như vào đêm trăng tròn của tháng thứ nhất không nhận được nụ hôn của hắn thì đừng có kiên trì nữa, anh không muốn em phải chịu đau đớn, cũng không hy vọng em hóa thành bọt biển, có biết chưa ? »

« Dạ dạ. » Nolan đáp lời, cũng không dám cam đoan gì cả.

Cả đời người cá chỉ nhận định một người bạn đời duy nhất, nói buông bỏ còn khó hơn lên trời.

Ngâm đến khi cả người đỏ ửng, Nolan mới đứng dậy lau người thay quần áo ở nhà, búi mái tóc dài một cục tròn tròn trên đỉnh đầu rồi đi ra.

Sở Mộc Tự đang xử lý hồ sơ trong thư phòng, nghe thấy tiếng bước chân của Nolan, Sở Mộc Tự xoa mi tâm nói với Nolan.

« Phòng ngủ của cậu là căn phòng số hai bên tay trái, tôi đã thay chăn drap gối nệm cho cậu rồi. »

Nolan hé nửa mắt nhìn vào thư phòng, quan tâm hỏi Sở Mộc Tự « Đã trễ rồi sao anh còn chưa ngủ ? »

« Công việc hơi nhiều, phải xử lý cho xong tối nay mới được. » Sở Mộc Tự bị Nolan hỏi có chút mệt, không nhận được ngập một cái.

Nolan suy nghĩ một lát rồi vào phòng bếp lấy hộp sữa bò trong tủ lạnh ra, dựa vào hướng dẫn tra được trên mạng, cậu dùng nồi nấu cho Sở Mộc Tự một ly sữa bò nóng hổi, rồi bưng đến đặt lên bàn cho anh.

« Đừng thức khuya quá nha anh. »

Sau khi Nolan đặt ly sữa bò xuống, chợt nhận ra hành động của mình có hơi thẹn thùng, không dám nhìn Sở Mộc Tự, ba chân bốn cẳng vọt vào phòng ngủ của mình.

Sở Mộc Tự sờ thân ly ấm áp, một sự dịu dàng kì lạ men theo đầu ngón tay lan tỏa khắp trái tim anh, cảm

giác này làm anh bối rối không biết phải làm sao, nhưng cũng không ghét.

Thậm chí còn có chút ỷ lại.

Nolan bọc cả người trong chăn nệm tràn ngập mùi vị của Sở Mộc Tự ngủ ngon lành đến sáng, lúc ôm bụng đói đi ra, trong nhà không có một bóng người, chỉ có một tờ giấy note để trên bàn ăn.

Trên bàn là bữa sáng, ăn xong tự mình đến công ty điểm danh – Sở Mộc Tự.

Bên cạnh giấy note là một ly sữa bò, một chén xà lách tươi, một lát bánh mì nướng. Phân lượng không nhiều, mùi vị sấp sấp như nhai đèn cây. Nolan nhét hai miếng xà lách miệng, tốc độ nhai hơi chậm lại, cuối cùng cậu dứt khoát ngừng ngai, ngốc ngốc nhìn chén xà lách xanh tươi trước mắt.

Không có bất kỳ mùi vị ngon lành nào, dù đây là bữa sáng tình yêu do người thương chuẩn bị, nhưng đối với động vật ăn thịt như cậu mà nói, chẳng khác gì đang ăn chay niệm phật.

Nolan nhú mày định lên lút đổ chén rau này đi, chợt thấy dưới đáy chén có dán một tờ giấy note khác.

Không cho phép lên đồ hết, nếu muốn làm người mẫu thì phải bắt đầu từ việc kiểm soát khẩu phần ăn uống.

Anh là ma quỷ hả ??? Tay của Nolan dừng lại giữa không trung, trong đầu thầm nghĩ bây giờ hủy hợp đồng còn kịp không.

Lại một lần nữa tiến vào tòa nhà chuyên về người mẫu giải trí kia, cô gái vừa mới nhậm chức phụ trách cho Nolan đã sớm chờ trước cửa, thấy Nolan xuất hiện liền ra sức vẫy tay với cậu.

« Ở đây ở đây~ » Em gái nhân viên nhiệt tình chào hỏi Nolan, tự giới thiệu bản thân với cậu « Tôi tên là An Kỳ, bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ phụ trách chương trình học cho cậu. »

« Xin chào, tôi là Nolan. » Nolan lễ phép gật đầu với cô, một người cao mét chín và một người cao mét sáu đứng kế nhau, khoảng cách chênh lệch một cách rõ rệt.

An Kỳ ngửa đầu cười thân thiện với cậu, sau đó dẫn Nolan đi làm những thủ tục liên quan, trên đường đi, cô giới thiệu các tình huống nội bộ của công ty cho Nolan, khi bọn họ đến phòng huấn luyện, chờ đợi Nolan là một loạt chương trình đào tạo người mẫu.

« Vì muốn bồi dưỡng cậu, anh Sở kêu tôi sắp xếp chương trình học hơi nhiều. » An Kỳ ngượng ngùng nói.

Nolan không biết gì về mấy thứ này, vác cái mặt u mê đi nhận giáo trình học, chỉ thấy trên đó viết toàn những chữ xa lạ đây hai mặt giấy.

Huấn luyện cách tạo dựng hình thể.

Huấn luyện catwalk.

Thực hành biểu diễn trước ống kính.

Model tự tin và học tập lễ nghi.

Quản lý hình tượng cá nhân.

...

Hai tiếng sau.

Nolan mặc quần áo huấn luyện nhăn nhó đau đớn nằm trên sàn, bị một huấn luyện viên nữ đè cơ chân, khuôn mặt xinh đẹp giờ bẹp dí trên sàn, ngũ quan nhăn nhúm như nổi giẻ. Cậu giống như một con tôm bị cưỡng chế ép thẳng ra, hấp hối sắp chết.

« Đau quá đi... » Chân dài của Nolan bị ép xoạc thẳng, quá trình giãn cơ khổ không thể tả. (đã từng học võ nên Cá biết, đau thấy mẹ :>)

Huấn luyện nữ trực tiếp ngồi trên đùi cậu, dùng đầu gối chặn vào khớp gối của cậu để ngăn không cho cậu co chân lại, luôn miệng chặc chặc « Bắp thịt rất đẹp, tiếc là tính mềm dẻo quá kém. »

Đây là thể nghiệm địa ngục gì thế hả, thật sự có người muốn làm người mẫu như thế này sao. Nolan cảm thấy đau đến ứa nước mắt.

Sau khi kiên trì được hai phút, trán của Nolan lấm tấm mồ hôi, vài cọng tóc ngắn dính bết vào hai bên má, Nolan đau đớn hỏi huấn luyện viên « Bắt buộc phải làm cái này sao ? »

« Tất nhiên, cậu thử nghĩ đi, thân thể mà không mềm dẻo, đừng nói tư thế catwalk sẽ rất khó coi, ngay cả việc đổi vài tư thế trên giường cũng không được luôn. »

« ... !!! »

Suốt cả ngày, chỉ hai chương trình học thôi đã hành Nolan lên bờ xuống ruộng, hơn nữa lúc nghỉ trưa, An Kỳ chỉ chuẩn bị cho cậu bữa trưa còn nghèo nàn hơn hồi sáng. Đến khi Sở Mộc Tự tới đón cậu thì thấy một con cá chân dài đang nằm thoi thóp sắp đứt hơi.

Nhìn thấy Sở Mộc Tự, Nolan thầm rơi lệ trong lòng, trong chớp mắt cả người trở nên đau nhức từng từng, chỗ nào cũng khó chịu, cậu nức nở nói « Mộc Tự, em muốn về nhà. »

« Cảm thấy sao ? » Sở Mộc Tự nhếch môi, giống như bị cú con chọc cười, vươn tay xoa đầu cậu.

« Máy chương trình học này khổ quá à. » Nolan đáng thương nhìn anh, đôi mắt dị đồng lấp lánh ánh nước, cậu nhắc chân lên cho anh xem « Anh nhìn nè, đều bị thương hết rồi. »

Sở Mộc Tự cúi đầu xuống, chỉ thấy ngón chân út của Nolan bị nổi mụn nước, trông rất tiều tụy đáng yêu.

« Có thể kiên trì tiếp không ? » Sở Mộc Tự hỏi cậu.

« Ừm... Muốn trở thành người mẫu thì phải học những cái này ạ ? » Nolan thử dò hỏi.

Sở Mộc Tự dịu dàng thổi nhẹ lên ngón chân bị thương của cậu, ánh mắt nhu tình như nước nhìn cậu nói.

« Đương nhiên rồi, không học tập cho giỏi thì làm sao tương lai kiếm thật nhiều tiền về cho tôi ? Cũng không có tư cách ở nhà của tôi, còn mặc quần áo tôi mua nữa. »

« ...Em, em sẽ cố gắng!”

Bởi vì Nolan chưa chính thức vào nghề nên không sắp xếp công việc gì cho cậu, Sở Mộc Tự chỉ có thể ban ngày đưa cậu đến công ty để huấn luyện, buổi tối tới đón về, thỉnh thoảng nhiều việc phải tăng ca, anh cũng sẽ báo trước cho Nolan, bảo cậu tự ngồi xe về nhà.

Người mẫu ký hợp đồng dưới quyền anh có tới mười người, mặc dù anh không tự mình giúp đỡ cho từng người đi khảo hạch phẩm chất và ra chỉ thị, nhưng nếu có chuyện quan trọng anh nhất định sẽ có mặt giải quyết. Ngoài ra, tất cả mọi công việc và ký kết hợp đồng của người mẫu đều phải do anh tự mình xem qua. Vì vậy công việc lần lượt xếp chồng thành đống, Sở Mộc Tự luôn luôn bận rộn tới mặt tối mày.

Trừ ngày đầu tiên Sở Mộc Tự đến đón cậu tan học về nhà, liên tiếp ba ngày sau Sở Mộc Tự cũng chỉ nhắn tin kêu cậu tự về, còn dặn cậu nhất định phải ăn uống cân bằng dinh dưỡng, ít ăn thịt và thực phẩm có hàm lượng calo cao.

Thông thường Sở Mộc Tự về đến nhà cũng đã khuya, Nolan luôn ngồi ở phòng khách đợi anh về, có khi buồn ngủ quá chịu không nổi, Nolan cũng sẽ tự giác về phòng.

Chẳng qua là trước khi ngủ, Nolan luôn luôn chuẩn bị sẵn một ly sữa bò ấm cho Sở Mộc Tự.

Hai người cùng sống chung mái nhà, có lúc hành động cũng đủ thay cho lời nói.

Sau khi đã làm quen với cuộc sống khuôn mẫu bây giờ, Nolan từ từ học tập để hòa nhập vào xã hội loài người.

Chẳng qua là có lúc cậu sẽ bực bội vì Sở Mộc Tự là một kẻ cuồng công việc, một khi đã làm việc thì không biết trời đất là gì, hại cậu không thể ở bên cạnh anh lâu thêm được chút nào, chứ đừng nói đến anh còn đang quên mất một đoạn trí nhớ.

Nolan oán thầm, nói không chừng kiếp trước Sở Mộc Tự là một con rồng mê vàng, mỗi ngày chăm chỉ chất đầy vàng bạc châu báu trong hang động của mình.

Sau khi kết thúc chương trình học của giai đoạn thứ nhất, Nolan được sắp xếp trực tiếp tiến vào quá trình thực hành.

“Khi đối mặt với ống kính, cậu phải dựa vào chủ đề để biến đổi sắc thái lẫn nội tâm của mình, và cả ngôn ngữ hình thể nữa.”

Trong phòng chụp ảnh, nhiếp ảnh gia dạy Nolan làm thế nào để nhanh chóng nhập diễn.

“Ví dụ, buổi chụp hình lần này mang chủ đề dục vọng, cậu nên biểu hiện thế nào?”

“Dục vọng?” Nolan đứng trước phong nền, suy tư một lúc rồi nói “Thầm mẩn một người, muốn người đó nhớ lại toàn bộ ký ức liên quan đến mình, đây có thể coi là dục vọng không?”

“Dĩ nhiên.” Nhiếp ảnh gia để máy ảnh xuống, phân tích với cậu “Đây là dục vọng chiếm hữu, cậu phải biến ý tưởng này thành nỗi niềm ưu tư, tưởng tượng ra khung cảnh bản thân đang triền miên quẩn quýt với đối tượng thắm mẩn của mình, dùng hoocmon của cậu, ánh mắt của cậu, và cả động tác để biểu đạt điều đó.”

Tưởng tượng ra khung cảnh bản thân đang triền miên quẩn quýt với đối tượng thắm mẩn...

Trong đầu Nolan hiện ra hình ảnh Sở Mộc Tự và cậu ôm nhau giao phối trong biển. Sở Mộc Tự ưỡn thẳng lưng, ngón tay thon dài, bởi vì ngứa đầu mà lộ ra vết hằn gợi cảm...

Phụt—

“Mau đem khăn giấy tới, Nolan chảy máu mũi rồi!”

Sau khi kết thúc buổi chụp hình, Sở Mộc Tự lái xe tới công ty, đúng lúc trông thấy Nolan đang ngứa đầu, trong mũi nhét hai cục khăn giấy, hình ảnh một vị hoàng tử người cá bị chảy máu mũi quả thực làm người

ta không khỏi tức cười, Sở Mộc Tự không nhịn được cười ra tiếng, hỏi thăm chuyện gì đã xảy ra.

“Có lẽ là do nóng trong người, đang chụp vài tấm đột nhiên chảy máu mũi.” An Kỳ cũng có chút không rõ.

“Mỗi ngày đều ăn như thế mà cũng nóng trong người được, thanh niên bây giờ thật là giàu năng lượng.” Sở Mộc Tự trêu.

Nolan nhìn Sở Mộc Tự, ánh mắt u oán pha lẫn tình cảm không thể nói rõ.

Sở Mộc Tự bị cậu nhìn như thế có chút mất tự nhiên, trên mặt không khỏi nóng lên.

“Cậu nhìn chằm chằm tôi làm gì?” Sở Mộc Tự nghiêng mặt, bối rối tránh né ánh mắt của Nolan.

Lỗ mũi của Nolan bị chặn, lúc nói chuyện phát ra giọng mũi “Nhiep ảnh gia bảo em tìm đối tượng để luyện mắt.”

“ ... ”

5. Chương 5: Nụ Hôn Đầu Tiên Trong Phòng Tắm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit + Beta: Thủy Ngư

Sau khi kết thúc cuộc họp cấp cao của công ty, tâm tình của Sở Mộc Tự có thể nói là cực kỳ tốt.

Hai người mẫu do một tay anh bồi dưỡng đã thuận lợi thông qua khảo hạch gout thời trang thẩm mỹ, Tôn Dật Linh tham gia đóng phim điện ảnh chuẩn bị ra mắt công chúng, người đại diện là Sở Mộc Tự cũng kiếm được một khoản kha khá, hơn nữa cũng sắp kết thúc khoảng thời gian làm việc cực như trâu để được nghỉ ngơi.

Vì an ủi Nolan “mất máu quá nhiều”, Sở Mộc Tự phá lệ dẫn Nolan đi đến một nhà hàng lẩu, hơn nữa còn cho Nolan tự chọn món.

Nolan đã nhiều ngày chưa đụng đến một miếng thịt, cậu nhìn hình minh họa món ăn trong thực đơn chọn một đĩa thịt bò, thịt viên vo tay, thịt ngỗng, mao đố, và rất nhiều tôm lột vỏ sẵn, dưới ánh mắt thị uy của Sở Mộc Tự, cậu miễn cưỡng chọn thêm một đĩa rau thập cẩm, khi người phục vụ đẩy xe thức ăn tới, cậu giả vờ để một bàn đầy ắp thịt.

mao đố = lông bụng?

Sở Mộc Tự nhúng miếng thịt bò vào nồi lẩu, chốc lát miếng thịt chín quăn lại, sau đó anh chấm nước tương bỏ vào chén Nolan, khóe miệng nhếch lên cười xảo quyết.

“Ăn xong bữa này đến lượt cậu ra trận kiếm tiền nhé?”

“Khụ khụ khụ...” Nolan sặc.

Sau một ngày làm việc mệt mỏi, lượng cơm của cả hai đều kinh người, ăn hết cái này đến cái khác không dứt miệng.

Ăn được một lúc, điện thoại để trên bàn của Sở Mộc Tự đột nhiên đổ chuông, trên màn hình là tên của phó giám đốc công ty. Mặc dù không tình nguyện nhưng Sở Mộc Tự vẫn buông đũa xuống nghe điện thoại.

“Alo, tiểu Sở, ngày mai Bizzer mở tiệc rượu, cậu nhớ dẫn người đi tham gia.” Phó giám đốc phụ trách mảng công tác của nghệ sĩ nói.

“Có danh sách mời không?” Sở Mộc Tự nuốt thịt tôm trong miệng xuống.

“Nhất định phải dẫn Tôn Dật Linh đi, Xuân Siêu cũng vậy, còn những người khác thì tùy cậu sắp xếp, có thể mang theo một hoặc hai người.”

Sau khi cúp điện thoại, ánh mắt của Sở Mộc Tự không khỏi nhìn Nolan ngơ ngác ngồi đối diện.

Ăn tối xong, bên trong phòng làm việc nào đó.

Nolan bị ấn ngồi trên ghế xoay, một thợ trang điểm đầu nhuộm màu xanh bạc hà chống nạnh đứng kế bên, nhắc một lọn tóc của Nolan lên ngắm nghía “Chất màu thật tuyệt, không nhìn ra dấu vết nhuộm tóc.”

Nolan nhìn cây kéo trong tay thợ trang điểm, cả người nổi da gà, cậu nhìn Sở Mộc Tự với ánh mắt cầu cứu “Đây, đây là muốn làm gì?”

Sở Mộc Tự ngả ngón néo cằm cậu, cười nói “Ngày mai sẽ dẫn cậu đến một chỗ vui lắm, cho nên phải ăn diện thật đẹp mới được.”

Thợ trang điểm hiểu ý liếc mắt nhìn bọn họ, che miệng cười nói “Sớm nói là bạn trai nhỏ có tốt hơn không, cứ giao cho tôi, đảm bảo đẹp bá cháy.”

Nolan cả kinh, khuôn mặt đỏ rực, ánh mắt bối rối không biết nhìn đi đâu. Sở Mộc Tự hơi khựng lại, ho nhẹ giải thích “Đây là người mẫu mới ký hợp đồng với tôi, anh đừng nghĩ nhiều.”

Thợ trang điểm chặc lưỡi, mắt húng nói “Tôi tưởng anh cuối cùng cũng quên hẳn Thích Xuyên, chịu quen người mới rồi chứ.”

Sắc mặt của Sở Mộc Tự cứng đờ, chột chột gáy của thợ trang điểm “Làm nhiều nói ít giùm cái, miệng rộng như vậy coi chừng lần sau tôi không dẫn người tới đây nữa.”

Thợ trang điểm nguyền một tiếng, kêu Sở Mộc Tự qua một bên ngồi đợi, sau đó tập trung vào Nolan, cầm tóc của cậu ước thử chiều dài để chuẩn bị cắt.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, Nolan âm thầm ghi nhớ cái tên Thích Xuyên này, cậu ngược mắt nhìn thợ trang điểm, chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp nhỏ giọng hỏi “Thích Xuyên là ai vậy ạ?”

“Còn có thể là ai, bạn trai cũ của Sở Mộc Tự. » Thợ trang điểm thông dong đáp, thấy Sở Mộc Tự không chú ý tới bên này, anh ta cúi đầu nói nhỏ với Nolan “Chia tay cũng gần hai năm rồi, mà tôi cũng không thấy anh ta yêu đương với ai nữa, coi bộ trong lòng vẫn chưa quên được người ta.”

Nolan ồ một tiếng, tâm tình vốn đang vui giờ down xuống đáy cốc.

Thì ra trong năm năm cậu và Sở Mộc Tự xa nhau, anh đã yêu người khác, hơn nữa chia tay rồi vẫn không quên được người ta.

Buồn phiền tủi thân hóa thành nỗi ưu tư khó có thể kìm nén trong lòng, khóe môi của cậu xụ xuống thấy mà thương. Trong suốt quá trình cắt tóc, cậu không thèm nhìn vào gương, toàn bộ tâm tư đều là người đàn ông tên Thích Xuyên kia, sau khi về ngoài được làm mới xong, Nolan cũng không chú ý những người xung quanh nói gì, lầm lũi đi theo Sở Mộc Tự về nhà.

Nolan nằm trên giường cười buồn, giống như có một cái cục bị mắc nghẹn trong cổ họng, nhổ ra không được mà nuốt vào cũng không xong, làm cậu uất ức đến nghẹt thở. Cậu lấy vỏ sò dưới gối ra, muốn trút bầu tâm sự với Noah, nhưng lại không biết kể về cái gì, cơn buồn ngủ ập đến, cậu buồn rầu ôm vỏ ốc ngủ thiếp đi.

Sở Mộc Tự phải dẫn Nolan đi tham gia tiệc rượu, đó là buổi tiệc được tổ chức bởi chủ tiệc là Chu Tuyết, tổng biên tập của tạp chí Bizzzer. Có thể tham gia tiệc rượu này toàn là model và nghệ sĩ có tiếng tăm trong nghề, Nolan vừa bước chân vào nghề tất nhiên sẽ không được để mắt tới, Sở Mộc Tự vốn mang cậu tới đây là để ra mắt làm quen.

Người mẫu thành thực như Tôn Dật Linh căn bản không cần Sở Mộc Tự dẫn theo cũng có thể tìm được chỗ đứng trong tiệc rượu xa hoa này, còn trường hợp lần đầu đến đây như Nolan, phải chú trọng mọi hành động cử chỉ lẫn lời ăn tiếng nói.

“Nhìn quý cô đang đứng hút thuốc ở phía kia không, cô ta tên Jean, là một trong những model nổi danh nhất trong giới nhiếp ảnh, nếu như lát nữa mà có nói chuyện với cô ta thì đừng gọi sai tên.”

Sở Mộc Tự bưng một ly cocktail, vẻ mặt bình thản truyền thụ kinh nghiệm cho Nolan.

Nolan mặc một bộ âu phục có hoa văn hình vuông, đeo gọng kính không tròng, cả người đều theo phong cách cổ điển, mái tóc vẫn là màu xanh da trời nhưng chẳng qua đã bị cắt bớt, chỉ ngắn tới vai, tùy ý xõa ra, làm tăng thêm dáng vẻ lười nhác nhưng gợi cảm.

Cậu khẽ nhấp một miếng rượu, gật đầu lắng nghe lời nói của Sở Mộc Tự, rồi nghiêm túc đi chào hỏi làm quen với từng người mà anh đã nói.

“Ôi chào, đây không phải là Sở công tử sao?” Một phụ nữ váy dài xinh đẹp lướt móng tay qua vai Sở Mộc Tự, khẽ đâm vào má anh “Đã lâu không gặp.”

Sở Mộc Tự nhú mày, cụng ly với cô ta, uống một hớp rượu rồi cười nói “Tiểu mỹ nhân càng ngày càng đẹp ra, gần đây làm người đại diện phát ngôn kiếm được không ít nhỉ?”

Người phụ nữ cười duyên một tiếng rồi hờn dỗi nói “Dẻo miệng, lần trước còn đáp ứng hẹn em đi chơi, quay qua quay lại một cái liền biến mất tiêu.”

Sở Mộc Tự không hề quẫn bách, anh tự nhiên nâng tay người phụ nữ hôn nhẹ lên mu bàn tay của cô, ngả ngón nói “Lần sau, lần sau tôi nhất định sẽ mời quý cô một bữa tối dưới ánh nến lãng mạn, có cả hoa hồng và rượu vang nữa.”

Người phụ nữ bị anh chọc cười vui vẻ, phất tay rời đi bắt chuyện với đối tượng khác.

Nolan chẳng khác gì người đứng xem hết toàn bộ quá trình, nhìn Sở Mộc Tự như một tay chơi già đời cười đùa hết người này đến người khác, rõ ràng lúc nói chuyện với cậu là bộ dáng nghiêm túc, nhưng khi nói với người khác thì lại biến thành dáng vẻ công tử phong lưu.

Khó chịu... Bất an... Không thích...

Sở Mộc Tự giống như đeo một lớp mặt nạ cười cợt giả dối, làm cậu khó chịu không thôi.

Tiệc rượu này giống như một vườn hoa náo nhiệt, hoa hoa cỏ cỏ đủ loại đều muốn chơi đùa với Sở Mộc Tự, tuy cũng có vài người tò mò đánh giá Nolan đứng bên cạnh, nhưng đều bị mặt lạnh của cậu dọa sợ chạy hết.

Sở Mộc Tự được người đến người đi trò chuyện cười vui vẻ không dứt, nói chuyện trên trời dưới đất cười ha hả, ly rượu trong tay hết cạn lại đầy làm người phục vụ phải bưng chai rượu đứng túc trực kế bên.

Nolan thấy đôi mắt anh có chút ướt, hai má ửng đỏ, hiển nhiên là đã dính chút men say, trong nháy mắt cậu cảm thấy đau lòng. Cậu không thích trường hợp như vậy, càng không thích bộ dáng Sở Mộc Tự nguy trang chơi trò giao tiếp uống rượu hại thân này, khi một ly rượu được rót đầy đưa tới trước mặt Sở Mộc Tự, cậu dứt khoát đành lấy uống.

Người phục vụ hơi sững sốt, thấy Sở Mộc Tự không nói gì liền ngẫm hiểu. Đám hoa cỏ thấy vậy lập tức mời rượu Nolan, một ly lại một ly cho kẻ ngốc thấy rượu không từ chối này.

Mùi vị của rượu cocktail chua ngọt, men rượu lại ngấm từ từ làm người ta mê thích.

Chỉ một lát sau, cảnh tượng trước mắt Nolan trở lên lác lác chao đảo, khuôn mặt tuần tú của Sở Mộc Tự cũng bị chia năm xẻ bảy.

Sở Mộc Tự đỡ thân hình lảo đảo của Nolan, nói với mọi người đừng mời rượu kẻ ngốc tửu lượng kém này nữa, mà anh cũng đã hơi say, không thể uống thêm.

Chu Tuyết đã nói chuyện xong với đối tác, thấy bên kia náo nhiệt liền đi đến, đúng lúc thấy hình ảnh một thanh niên to cao đang quần chặt Sở Mộc Tự như cún thêm xương, đúng là một hình ảnh thú vị.

“Mộc Tự, lâu rồi không gặp.” Chu Tuyết vừa tới, mọi người liền yên tĩnh lại, rồi rít chào hỏi với cô.

“Chị Tuyết.” Sở Mộc Tự vốn đang nói chuyện với thái độ tùy tiện, lúc này giọng nói cũng mang theo chút cung kính.

“Đây là...” Chu Tuyết gạt đầu rồi nhìn người đang đu bám trên người anh.

Sở Mộc Tự nhéo má Nolan “Đây là người mới của em, Nolan, mau đứng lại đằng hoàng chào hỏi chị Tuyết đi.”

“Chào, chào chị Tuyết.” Đầu óc của Nolan quay mòng mòng, vừa đứng thẳng người chào hỏi xong rồi lại lắc lư ngã đầu lên vai Sở Mộc Tự.

Chu Tuyết cười ra tiếng, lâu rồi cô chưa thấy người mới nào thú vị như vậy. Cô nói với Sở Mộc Tự “Đây vẫn là lần đầu tiên chị thấy cậu ta.”

Sở Mộc Tự cười cười “Đây cũng là lần đầu em dẫn cậu ta tới đây, xuất thân bình thường nhưng rất có năng lực.”

Chu Tuyết gạt đầu “Chị thì lại thấy rất thích vẻ ngoài của cậu ta. Gần đây cậu có lên kế hoạch gì cho cậu ta không?”

“Chẳng phải đang đợi một cơ hội từ chị Tuyết đây sao?” Sở Mộc Tự nháy mắt.

Sau khi tiệc rượu kết thúc, Sở Mộc Tự chẳng những thu hoạch được cơ hội cho người mới vào nghề được lên tạp chí phụ bản, mà còn thu hoạch được một tên say xỉn mết chín.

Sở Mộc Tự vỗ mặt Nolan, thấy đôi mắt của Nolan mông lung, phản ứng chậm chạp, không biết làm sao để vác tên ngốc to con này về nhà.

Ngồi trên xe, Nolan nắm dây an toàn đã được nịt chặt, cũng không có ối mưa sau khi say rượu, chẳng qua là lẩm bẩm vài câu mơ hồ. Lúc đầu Sở Mộc Tự cũng không để ý cậu lẩm bẩm gì, nhưng Nolan liên tục lẩm bẩm có loáng thoáng kêu tên anh, cũng làm anh bất giác nghiêng tai lắng nghe.

Đơn giản chỉ là than thở học khổ quá, muốn ăn thịt, không muốn Sở Mộc Tự uống rượu nói lời đùa cợt sáo rỗng, nhưng cũng thỉnh thoảng nhắc đến cái tên Thích Xuyên.

Sở Mộc Tự nghiêng người tới muốn nghe cậu nói gì tiếp, nhưng Nolan nhắc đến tên Thích Xuyên xong liền im lặng, và im lặng suốt cả quãng đường về nhà.

Vắt vả lấm mới lết được về nhà, Nolan nắm kéo quần áo trên người mình nói không thoải mái đòi tắm rửa, Sở Mộc Tự sợ cậu kéo rách âu phục, chỉ có thể tức cười giúp cậu cởi áo ngoài rồi đỡ người vào phòng tắm.

Sở Mộc Tự để Nolan ngồi trên nắp bồn cầu, còn mình xắn tay áo mở nước cho cậu.

Nước vừa đầy một nửa, Sở Mộc Tự quay đầu lại thấy Nolan đang cởi nút áo sơ mi nhưng lóng ngóng mãi không cởi được, ánh mắt hồng hồng lộ vẻ uất ức mất kiên nhẫn.

Sở Mộc Tự thở dài vươn tay tới nói “Đừng nhúc nhích, để tôi cởi giúp cậu.”

Sở Mộc Tự đành phải tự tay cởi nút áo sơ mi cho Nolan, cậu cúi đầu nhìn anh với đôi mắt lấp lánh, trong ánh mắt còn toát ra niềm lưu luyến vô bờ và yêu thương sâu sắc. Cậu kim lòng không đành đưa tay vuốt ve mặt Sở Mộc Tự, nhân lúc anh chưa kịp phản ứng, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi anh.

Nụ hôn này ập tới một cách bất ngờ chớp nhoáng, vừa chạm vào liền tách ra ngay.

Sở Mộc Tự hồn bay tới phương nào, đầu óc trống rỗng, nơi vừa bị hôn tựa như có dòng điện chạy qua, bắt đầu nóng lên.

Anh nghe Nolan thở dài “Em cực lắm mới tìm được anh, nhưng anh đã không còn thuộc về mình em nữa rồi.”

Một cảm giác xa lạ xộc thẳng lên đỉnh đầu, khuấy trộn suy nghĩ của Sở Mộc Tự thành mớ bòng bong. Anh không biết mình đã bị gì trong khoảnh khắc kia, trái tim đau nhức ê ẩm, giống như có trăm ngàn con kiến bò tới bò lui, hoặc là bị người cắn một phát thật mạnh để hả giận.

Sở Mộc Tự rối bời vội vàng đỡ Nolan trần như nhộng vào bồn tắm rồi xoay người chạy biến.

===Hết chương 5===

Cá: Truyện dễ thương lắm, mặc dù không thích truyện chủ công nhưng đọc được (tại nó ngắn:))), hoan nghênh

6. Chương 6: Ngày Nghỉ Nhàn Hạ

Edit + Beta: Thủy Ngư

Hôm sau, ánh sáng mặt trời xuyên cửa kính chiếu thẳng vào mặt Nolan, trực tiếp đánh tỉnh cậu còn đang quần quýt trong mộng.

Nolan đỡ gáy ngồi dậy, chỉ cảm thấy cả người đau nhức rã rời. Cậu không thể nhớ nổi tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhớ mang máng cậu nằm mơ thấy một giấc mộng vô cùng tuyệt vời, trong giấc mơ cậu can đảm nâng mặt Sở Mộc Tự lên rồi hôn môi anh.

Bụng đói kêu ùng ục, Nolan ba chân bốn cẳng mặc quần áo chạy ra khỏi phòng, đúng lúc gặp Sở Mộc Tự đang uống nước. Dáng vẻ của Sở Mộc Tự hiển nhiên là vừa mới dậy, anh mặc áo len màu tím và quần

cotton màu xám, tóc mái rối bù xoa trước trán, đỉnh đầu còn vểnh lên một cọng tóc ăng ten, vẻ mặt nhập nhèm còn chưa tỉnh ngủ, sau khi cởi bỏ bộ đáng bắt cần đời ác mồm ác miệng của thường ngày ra, giờ trông anh cực kỳ vô hại.

Nolan cầm ly nước của mình đi tới sau lưng anh, khẽ chào buổi sáng bên tai anh.

Sở Mộc Tự run nhẹ, suýt chút nữa đánh đổ ly nước, anh hơi mất tự nhiên ừ một tiếng, vành tai hơi đỏ đỏ.

Nolan thấy anh trông có vẻ kì lạ, ân cần hỏi thăm “Anh khó chịu chỗ nào à, sao mặt tự nhiên đỏ lên thế?”

“Cậu để ý nhiều như vậy chi?” Sở Mộc Tự nghiêng mặt đi, không dám nhìn vào mắt cậu “Thân thể của tôi rất khỏe.”

Nolan hậm hực gãi đầu rồi rót nước uống, liếc mắt nhìn Sở Mộc Tự cầm lát bánh mì vừa nướng xong ngồi xuống bàn ăn. Mặc dù có hơi ngượng ngùng nhưng Nolan vẫn hỏi Sở Mộc Tự.

“Tôi hôm qua em... Có làm chuyện gì gây phiền cho anh không?”

Kẹt một tiếng, Sở Mộc Tự suýt chút nữa cắn nát răng. Hình ảnh Nolan cúi đầu hôn anh tối qua trong phòng tắm giờ lại hiện lên trước mắt, hình ảnh dưới ánh đèn mờ phá lệ gợi tình, Sở Mộc Tự hít sâu một hơi, kiềm nén ý niệm không được trong sáng đang dâng trào trong lòng, thẹn quá hóa giận nói “Cậu say bí tỉ không biết trời đất là gì, có thể làm gì được tôi chứ?”

Xem ra là không xảy ra chuyện gì, Nolan yên lòng, nếu cậu thật sự hôn Sở Mộc Tự, bây giờ không biết nên giải thích như thế nào mới phải.

Ăn xong bữa sáng không biết ngon hay dở, Nolan ngồi ngay ngắn trên sa lon, di chứng sau say rượu làm cậu không thoải mái lắm, nào là nhức đầu nào là đau dạ dày, ngay cả đi đường cũng hơi chóng mặt. Cậu gọi Sở Mộc Tự đang định về phòng “Em cảm thấy mệt trong người quá, có thể xin nghỉ học một ngày được không ạ?”

Gần đây Sở Mộc Tự làm việc liên tục nên cũng có chút mệt, dứt khoát cho cả hai một ngày nghỉ. Dù sao thành thoi thư giãn cũng tốt, anh hỏi Nolan “Cậu có muốn đi đâu hay muốn làm gì không, tôi cho cậu một ngày nghỉ, cậu có thể tự do hoạt động.”

“Em không muốn đi đâu cả.” Cho dù là sinh vật thủy sinh thì Nolan cũng không muốn ra ngoài phơi nắng, cậu ngẫm nghĩ một lát rồi nói với Sở Mộc Tự “Anh có rảnh không, em muốn học làm vài món ăn đơn giản.”

“Học nấu ăn?” Sở Mộc Tự nghi ngờ nhìn cậu “Cậu phải kiêng ăn.”

“Em biết mà. Nhưng em muốn nấu cho anh ăn, thức ăn bên ngoài quá nhiều dầu mỡ, ăn nhiều sẽ không

tốt cho dạ dày của anh.” Nolan trong sáng vô tư nói.

Cảm giác kì lạ và sợ hãi kia lại ập tới nữa, Sở Mộc Tự cảm thấy tim mình đập nhanh hơn bình thường, giống như thiếu nữ thanh khiết bị chọc ghẹo, vừa thẹn thùng vừa bối rối. Anh muốn xoay người rời đi, nhưng nhìn ánh mắt ngây thơ của Nolan lại không nỡ nhẫn tâm từ chối, đấu tranh nội tâm một lát rồi thở dài.

“Thôi được, cậu muốn bắt đầu học cái gì?”

Quyết định thực đơn là trứng chiên cà chua, cải xanh luộc với thịt heo, Nolan đi mở tủ lạnh lấy nguyên liệu nấu ăn theo hướng dẫn của Sở Mộc Tự.

Ở trên bếp, bên trái để cà chua đã rửa sạch, trứng gà, cải xanh, tỏi, thịt ba rọi và ớt xanh, bên phải để đường, muối, dầu ăn, bột ngọt và tương ớt.

Sở Mộc Tự đã lâu rồi không xuống bếp, anh đeo tạp dề vào, xắn cao tay áo, bày ra dáng vẻ nghiêm túc. Sau khi anh giảng giải các bước nấu ăn cho Nolan, bắt đầu dạy cách cầm dao cắt nhỏ nguyên liệu ra.

“Đặt ngón tay này lên sống dao để giữ thế, như vậy sẽ không bị cắt trúng, nếu không quen tay từ từ làm từ từ, đừng làm nhanh quá, hiểu không?”

Sở Mộc Tự vừa nói vừa cúi đầu tập trung cắt miếng thịt ba rọi, cắt xong thì để vào cái đĩa bên cạnh, mỗi một miếng thịt đều được cắt vừa phải, nhìn rất đẹp.

“Nhưng rất khó để cắt cái nào cũng đều như thế.” Nolan nghiêng đầu lại gần nhìn.

“Bởi vậy mới tập từ từ, đặt dao đúng vị trí cần cắt, nếu cái dày cái mỏng thì mùi vị sẽ bị ảnh hưởng.” Sở Mộc Tự thả chậm tốc độ cắt “Nếu cậu chưa nhìn kỹ thì tôi sẽ làm mẫu thêm lần nữa.”

Nolan gác cầm lên vai Sở Mộc Tự, nói “Ừm, anh cắt đi, em quan sát thêm chút nữa.”

“...” Sở Mộc Tự chỉ cảm thấy vai trĩu xuống, tiếng hít thở nóng bỏng gần sát bên vành tai, mùi hương tươi mát khẽ phả vào má anh, ngay cả tiếng nói cũng trở nên rung động làm cho tim anh ngứa ngáy dữ dội.

“Cậu, cậu dựa sát quá rồi.” Sở Mộc Tự cố gắng bình tĩnh.

“VẬY À? Nhưng đứng đây mới nhìn thấy rõ được chứ anh.” Nolan không hề nhận ra sự khác thường của anh.

Sở Mộc Tự cảm thấy cả người xộp xộp tê tê, cái tay đang cắt nguyên liệu bỗng không còn chút sức lực. Anh thần thờ cắt thịt, tư duy nhảy ra khỏi não bay vọt lên dây ngân hà nào đó ngoài vũ trụ, không thể tập

trung nổi vào công việc đang làm.

Khi linh hồn anh sắp sửa lìa khỏi xác, bỗng cảm thấy Nolan kề sát mũi vào cổ anh rồi hít sâu một hơi, phát ra một tiếng thở dài tận trong tim.

“Mộc Tự, mùi của anh thật thơm.”

Sở Mộc Tự lờ cắt xéo một cái, vô tình vẽ một đường máu trên ngón tay. Cảm giác đau còn chưa truyền lên não, chỉ cảm thấy Nolan cọ xát một chút ngẩng đầu lên, hoảng sợ nói “Trời ạ, tay anh chảy máu rồi!”

“Hửm?” Sở Mộc Tự tỉnh hồn lại, thấy máu tươi chảy ra từ vết cắt, Nolan giống như chó cảnh sát đang rà soát mục tiêu, chạy khắp nhà đi lục tìm hộp y tế.

...Mình bị sao vậy. Sở Mộc Tự sắp tức chết vì hành động ngu ngốc của mình, từ sau khi Nolan say rượu hôn anh tối hôm qua, anh vẫn luôn rơi vào tình trạng hôn vía lên mây, hơn nữa mỗi lần Nolan tới gần là anh liền luống cuống tay chân.

Nhớ năm xưa anh cũng là một quý công tử phong lưu, thế quái nào giờ lại giống như một tên ngốc mới biết yêu lần đầu vậy.

Nolan tìm được hộp y tế liền ba chân bốn cẳng chạy về bên cạnh Sở Mộc Tự, đỡ anh ngồi xuống rồi lấy một miếng bông gòn tẩm oxi già, đau lòng nói với Sở Mộc Tự “Sẽ hơi đau một tí, anh cố chịu nha.”

Sở Mộc Tự không yên lòng gật đầu, miếng bông gòn vừa chạm vào vết thương, cảm giác đau rát lập tức kéo sự chú ý của Sở Mộc Tự về, đau đến mức anh nhăn nhúm cả mặt.

“Đau lắm sao?” Nolan nhíu mày.

“Tạm tạm.” Sở Mộc Tự cố nhịn đau, thở hắt ra một hơi.

“Chỉ tại em, không nên nói nhiều làm anh mất tập trung.” Nolan ăn năn, cậu dè dặt nâng cái tay bị thương của Sở Mộc Tự lên gần miệng rồi thổi thổi “Thổi một chút liền hết đau.”

Cảm giác kì lạ mất tự nhiên trong lòng Sở Mộc Tự cũng đã giảm bớt, anh đưa tay xoa quả đầu tròn của Nolan.

“Haizz, lại phải gọi thức ăn bên ngoài.”

Sau khi ngón tay bị thương, Sở Mộc Tự cũng lười ra cửa sắp xếp chuyện làm ăn, dù sao hai ngày nay không có chuyện gì cần anh phải ra mặt, dứt khoát làm ổ ở nhà xử lý vài núi hồ sơ.

Nolan lòng mang áy náy chủ động đảm đương nhiệm vụ quét dọn, đợi Sở Mộc Tự vào thư phòng rồi, cậu xắn tay áo lấy dụng cụ quét dọn ra, mở baidu tìm cách sử dụng, sau đó cầm chổi hăng hái chiến đấu với đồng bụi bặm ẩn núp ở mọi góc ngách trong nhà.

Sở Mộc Tự đeo mắt kiếng ngồi trong thư phòng nhìn hồ sơ, nghe âm thanh binh binh bang bang bên ngoài, chẳng khác gì một buổi tiệc liên hoan náo nhiệt. Sở Mộc Tự xoa thái dương, tuy cảm thấy có hơi ồn ào nhưng cũng không hề ghét bỏ.

Ngôi nhà này đã yên tĩnh quá lâu, từ khi người này vào ở như bơm thêm chút sức sống.

Hai tiếng sau, cả người Nolan ướt đầm mồ hôi dừng động tác quét dọn trong tay lại. Tất cả mọi chỗ đều đã được làm vệ sinh sạch sẽ, giờ chỉ còn lại mỗi thư phòng của Sở Mộc Tự. Nolan chần chừ một lát rồi quyết định gõ nhẹ cửa “Thư phòng có cần phục vụ dọn dẹp không ạ?”

“Vào đi.” Tiếng nói bên kia cửa của Sở Mộc Tự vang lên.

Nolan mở cửa, thấy Sở Mộc Tự đang ngồi trên ghế, tóc mái được tùy tiện vuốt ra sau đầu, lộ ra vành trán rộng đẹp mắt, cậu định cầm dụng cụ vệ sinh bắt đầu quét tước thì Sở Mộc Tự vẫy tay với cậu.

“Lại đây, cho cậu xem cái này, để đó rồi làm sau.”

Sở Mộc Tự cầm hồ sơ đang nhìn trong tay đưa cho Nolan xem cùng “Đây là tài liệu của những người mẫu khác, trước khi cậu chính thức vào nghề, tôi muốn để cậu tự hoạch định cho tương lai của mình.”

Nolan ngồi xổm bên cạnh anh, nghiêm túc nhìn mấy tờ giấy trước mắt, thấy trên đó ghi lý lịch cá nhân của vài người mẫu. Nolan thâm suy tính lượng thông tin này trong đầu.

Sở Mộc Tự cúi đầu là có thể thấy đỉnh đầu và cái cằm xinh đẹp của Nolan, cậu ngồi im bất động trông giống như một bức tượng điêu khắc hoàn mỹ, mỗi lần gờ tay nhắc chân đều mang sức hấp dẫn khiến người khác khó có thể cưỡng lại. Nhưng một người xinh đẹp như thế mà lại giống một chú chó lớn trung thành bên cạnh anh, làm anh không khỏi hơi mất hồn.

Anh thâm nghĩ tuy vẻ ngoài của Nolan rất đẹp nhưng lại là một tên to con, nếu vóc người của cậu mảnh khảnh yêu kiều một tí, nói không chừng anh thật sự không nhịn nổi mà ra tay với cậu.

Nolan đọc kỹ hồ sơ xong, cậu ngẩng đầu hỏi Sở Mộc Tự “Anh có thể cho em tự phân tích công việc à?”

“Dĩ nhiên.” Sở Mộc quay cây bút trong tay nói “Mặc dù tôi trải đường cho cậu nhưng cũng muốn nghe suy nghĩ và cái nhìn của cậu, dù gì chúng ta vẫn là quan hệ hợp tác.”

“Em không có ý kiến gì cả, dù anh có kêu em đi làm thì em cũng sẽ cố gắng hết sức hoàn thành thật tốt

cho anh, đây chính là mục tiêu phấn đấu của em.” Nolan cười cong mắt với anh “Chẳng phải anh thích tiền sao, sau này em sẽ cày thêm việc, vậy là anh có thể kiếm được tiền rồi.”

Sở Mộc Tự cười gõ bút vào đầu Nolan “Cậu nghĩ tôi thiếu tiền? Chẳng qua tôi muốn hưởng thụ cảm giác thỏa mãn mà công việc mang đến cho tôi, còn giá trị thương mại của các cậu chỉ là số liệu để tôi suy xét tỉ lệ thành công đạt được trong công việc của tôi mà thôi.”

Nolan cái hiểu cái không gật đầu, dù sao đối với cậu mà nói, Sở Mộc Tự vui vẻ thì cậu vui vẻ, cậu rất thích Sở Mộc Tự nghiêm túc chứng tỏ bản thân, chứ không phải là một Sở Mộc Tự đeo mặt nạ giả dối trước mặt người khác.

“Yên tâm đi, nếu anh muốn cảm giác thành tựu thì em sẽ giúp anh thỏa mãn.” Nolan thoải mái nói.

“Ồ, nhưng trước hết cậu dọn sạch thư phòng đi rồi hẳn nói.”

7. Chương 7: Gặp Lại Người Xưa

Edit + Beta: Thủy Ngư

Một tuần sau, Sở Mộc Tự dẫn Nolan đi đến studio phát hành tạp chí phụ bản.

Bizzer là một trong những ‘Tạp chí chuyên mục nữ giới’ rất có sức ảnh hưởng với đông đảo chị em phụ nữ trên thị trường, mỗi lần xuất bản đều sẽ mời những nghệ sĩ nổi tiếng hoặc người mẫu nam mang phong cách dẫn đầu xu hướng để chụp mặt bìa, mà đối với những người mẫu nam và nghệ sĩ mà nói, có thể được chụp hình cho ‘Tạp chí chuyên mục nữ giới’ tuyệt đối là cơ hội để trở nên nổi tiếng được nhiều người biết đến. Sở Mộc Tự hao phí hết tâm tư năng đỡ Nolan ngồi lên thuyền của Chu Tuyết, anh cũng đã cân nhắc suy xét rất lâu mới đưa ra quyết định này.

Bên trong studio tạp chí, nhân viên đi tới đi lui như nước, mỗi một người đều cầm một cái đồng hồ bấm giờ để canh chuẩn thời gian làm xong một công việc, để có thể đạt đến hiệu suất làm việc tối ưu nhất. Lần đầu tiên Nolan đến chụp hình tạp chí, không khỏi có hơi khẩn trương.

Nhân viên đứng trước phòng chụp ảnh nhiệt tình chào đón bọn họ.

“Xin mời đi lối này.”

Không gian trong phòng chụp ảnh không phải là quá lớn nhưng lượng người làm việc trong đây cũng không ít, chụp hình lần này không chỉ có mỗi Nolan mà còn một người mẫu nữ hợp tác với cậu.

“Chủ đề chụp hình lần này của chúng ta là ‘Cứu rỗi’, tài liệu tham khảo là truyện cổ tích của Andersen.” Nhân viên cầm một xấp tài liệu được in ra từ quyển cổ tích gốc đưa cho Nolan “Cô Ann đóng vai nàng công chúa Eliza cứu anh mình, còn cậu đóng vai người anh là hoàng tử bị biến thành thiên nga. Dĩ nhiên nghệ thuật luôn thiên biến vạn hóa, chúng tôi dự tính thay đổi một chút, để ảnh chụp phù hợp với sản phẩm mới của McQueen.”

Sở Mộc Tự cầm lấy tài liệu trong tay Nolan và lật xem, hơi nhú mày, anh hỏi nhân viên “Câu chuyện trong đây hơi nghiêng về công chúa Eliza, lỡ như làm chênh lệch tỷ lệ thành công lên hình của hai người mẫu thì sao?”

Nhân viên cười nói “Yên tâm đi, anh đợi hai người họ hóa trang xong sẽ biết.”

Nolan được dẫn vào phòng trang điểm, trong kính trang điểm phản chiếu ảnh ngược của một khuôn mặt được phủ đầy lớp phấn màu khói, tóc được vuốt ngược ra sau đầu, kết hợp dính vài sợi lông chim một cách rất tự nhiên trông như được mọc ra từ tóc, phần da ở cổ và trước ngực được phủ một lớp phấn nhạt làm cho đường nét ngũ quan tăng thêm tính lập thể và sắc xảo, thợ trang điểm cũng đã chuẩn bị sẵn một áo choàng dài được làm từ lông chim màu đen, tổng thể giống như một con thiên nga đen yếu ớt và đáng thương.

Trang phục lẫn tạo hình của Nolan hết sức thành công, đến khi cậu đi vào phòng chụp hình, tất cả mọi người đều nhỏ giọng trầm trồ, ngay cả Sở Mộc Tự cũng ngẩn người nhìn không chớp mắt.

Khóe mắt của Nolan được kẻ đường viền sắc nét, lớp phấn màu khói làm hiện ra sắc thái ốm yếu, màu môi nhạt nhạt giấu đi vẻ hồng hào thường ngày, làm cậu trông yếu ớt nhưng cũng điên cuồng không kém, ngay cả ánh mắt vốn trong trẻo giờ thấm đẫm một chút ám trầm.

Đây là một thiên nga đang dần dần bị vấy bẩn từ thể xác cho đến tâm hồn, cậu bị ép buộc từ một chàng hoàng tử khôi ngô biến thành một con thiên nga đen đúa, bên trong lẫn bên ngoài đều nổi bật lên sự mâu thuẫn giữa nhân tính và thú tính.

Nhiếp ảnh gia rất hài lòng với tạo hình của Nolan, anh ta đi tới vỗ vai Nolan ý bảo cậu ngồi chờ một lát, vì tạo hình của Ann khá phức tạp, giờ vẫn chưa có hóa trang xong.

Sở Mộc Tự nhìn Nolan, cổ họng không khô khốc mà nuốt nước miếng, anh hít sâu một hơi rồi xoay người đi ra ngoài rót nước uống.

“Anh đi đâu vậy?” Ở nơi đất khách quê người này, Nolan rất miễn cưỡng và khấn trương với mọi cử động của Sở Mộc Tự, vội vàng gọi anh.

“Tôi ra ngoài uống miếng nước.” Sở Mộc Tự nói.

“Em đi với.” Nolan nhanh chóng đứng lên đi theo.

Nolan mang theo tạo hình bắt mắt lượn quanh hành lang, Sở Mộc Tự một đường đi đến chỗ uống nước luôn phải chạm mặt lời thăm hỏi của các nhân viên, mà Nolan cũng không phải là người mẫu cao ngạo mũi hếch lên trời, ai hỏi gì đáp nấy, càng nói chuyện miệng càng khô khốc.

“Về thôi, mắc công mọi người bắt đầu chụp mà cậu còn lang thang ở đây.” Sở Mộc Tự vứt ly giấy dùng một lần mà hai người uống xong vào thùng rác rồi xoay người đi về.

Mọi chuyện đều diễn ra rất thuận lợi, nhưng đến khi hai người đang đi chuẩn bị vào phòng chụp thì bất ngờ đụng mặt một người mà không nghĩ rằng sẽ gặp ở đây.

Sở Mộc Tự giả vờ như không thấy, ánh mắt dán chặt vào miếng gạch ô vuông lát trên sàn nhà, cả người trở nên cứng nhắc không được tự nhiên.

“Mộc Tự?” Thích Xuyên cũng nhìn thấy Sở Mộc Tự, vẻ mặt của gã trông bình thường, khoe miệng hơi nhếch “Lâu rồi không gặp.”

“Lâu rồi... Không gặp.” Sở Mộc Tự lúng túng nhếch mép, rũ mi mắt không muốn nhìn gã.

“Đây là người mới của anh? Thật không tệ.” Thích Xuyên nhìn Nolan đứng sau lưng anh.

Nolan nhận ra bầu không khí không ổn lắm, cậu chủ động đưa tay với Thích Xuyên “Xin chào, tôi là Nolan, anh là...”

“Cậu không biết tôi sao?” Thích Xuyên không dám tin mở to mắt, sau đó không nhịn được cười ra tiếng “Cũng phải, tôi đã xuất ngoại mấy năm rồi, cậu không biết cũng không có gì lạ. Tôi là Thích Xuyên, là người mẫu tiền nhiệm của Sở Mộc Tự.”

Thích Xuyên? Đây chính là Thích Xuyên? Lời nói của Nolan bị mắc nghẹn ở cổ họng, cậu đánh giá người đàn ông xinh đẹp nhưng có chút âm nhu trước mắt này, cảm thấy ngực hơi đau đau.

“Cậu về nước khi nào?” Sở Mộc Tự đột nhiên hỏi.

Thích Xuyên nghĩ một chút rồi đáp “Chắc cỡ ba tháng, thị trường trong nước lớn như vậy, bỏ qua thì thật đáng tiếc.”

Sở Mộc Tự bình thản ừ một tiếng, Thích Xuyên cười nói “Tất cả mọi người trong giới đều biết em trở lại, còn anh thì không hề quan tâm một chút nào.”

Tôi nên quan tâm cậu à? Sở Mộc Tự cảm thấy châm chọc và buồn cười, sau khi hai người chia tay, anh đã cắt đứt mọi hoạt động có liên quan đến Thích Xuyên.

Nolan không thích nhìn thấy vẻ thất hồn lạc phách đó trong mắt Sở Mộc Tự, cậu nắm tay anh nói với Thích Xuyên « Thích tiên sinh không phải đã làm việc cho công ty khác rồi sao, Mộc Tự không có nghĩa vụ phải chú ý mọi hoạt động của anh. »

Thích Xuyên rũ mắt nhìn bàn tay bị cậu nắm chặt của Sở Mộc Tự, lúc ngược mắt lên mang theo chút khiêu khích « Không chỉ có mối quan hệ hợp tác làm việc, tôi và Mộc Tự còn có những quan hệ khác nữa, cậu là người mới tới, sợ là vẫn chưa hiểu hết. »

Nolan tức điên người, nhưng lại không biết phản bác thế nào, cậu hừ một tiếng nói « Cho dù giữa anh và anh ấy có quan hệ nào đi nữa thì đã sao ? Người không biết quý trọng chính là anh, chứ không không phải anh ấy. »

Thích Xuyên vẫn mỉm cười nhìn cậu, nhưng ngũ quan âm nhu lại hiện ra một chút phiền muộn. Gã không để ý Nolan nữa, nghiêng mặt nói với Sở Mộc Tự.

« Công việc kết thúc có muốn đi uống một ly với em không, hay là em kêu mọi người đi chung cho vui ? »

Lúc này một nhân viên trong phòng chụp ảnh ló đầu ra hô với Nolan « Sắp bắt đầu rồi, mau vào chuẩn bị. »

Sở Mộc Tự tỉnh táo lại, che giấu đi ưu tư, lạnh nhạt nói với Thích Xuyên « Để lần sau đi, công việc gần đây hơi bận. » Anh nắm chặt tay Nolan, không chút lưu luyến xoay lưng đi vào phòng chụp.

Lúc rời đi, Thích Xuyên nở nụ cười nghiền ngẫm, trùng hợp bị Nolan bắt ngờ quay đầu lại nhìn thấy, Nolan tựa như dã thú bảo hộ, hung dữ trợn mắt nhìn gã.

Nolan và Ann đứng trước phòng nền nghe nhiếp ảnh gia giảng giải nội dung và cảm xúc cần có, Sở Mộc Tự đứng sau ánh đèn, ánh mắt nhìn vào khoảng không vô định.

Tất cả mọi người đều vào trạng thái làm việc bận rộn, còn Sở Mộc Tự thì bị sự việc lúc này làm rối loạn tinh thần, mặc dù anh thật sự chưa từng yêu Thích Xuyên, nhưng khi gặp lại không tránh khỏi bối rối lẫn phức tạp.

Nhất là lúc chia tay, câu nói chỉ xem anh như là bộ phóng kia của Thích Xuyên không khỏi làm anh phải đau lòng một quãng thời gian ngắn.

Sở Mộc Tự cảm thấy trong lòng trống trải, anh nhấc chân đi ra ngoài.

Buổi chụp hình diễn ra rất thuận lợi.

Khí chất và ưu điểm của Nolan làm nhiếp ảnh gia chụp được không ít hình ảnh đặc sắc.

Sau khi tẩy trang xong, Nolan đi ra ngoài tìm Sở Mộc Tự, đi lòng vòng một hồi cũng được một nhân viên nữ chỉ Sở Mộc Tự đang ở trên sân thượng.

Sở Mộc Tự nắm hai tay lên lan can, ngửa đầu chờ nhìn bầu trời, trên người nồng nặc mùi thuốc lá, dưới chân toàn là tàn thuốc.

Một cơn gió thổi qua làm Nolan có hơi lạnh, cậu đi tới bên cạnh Sở Mộc Tự, vỗ vai anh nói « Anh đứng đây bao lâu rồi, sao không ở trong phòng chụp đợi em ? »

Lúc này Sở Mộc Tự mới nhận ra có người đứng bên cạnh mình, anh thờ ơ đáp « Ngứa miệng, muốn đi ra ngoài hút thuốc. »

« Có phải... Tâm trạng của anh không được tốt ? » Nolan cắn môi dưới nói.

Sở Mộc Tự giúp Nolan vuốt lại mái tóc dài bị gió thổi rối, cười nói « Tâm trạng rất tốt, đi thôi, nơi này lạnh quá. »

Có lẽ do đứng lâu trên sân thượng nên bị trúng gió, tối đó vừa về nhà, Sở Mộc Tự liền phát sốt. Sắc mặt anh đỏ ửng chôn cả người trong chăn, hai mắt nhắm chặt, miệng liên tục phát ra tiếng rên. Nolan để tay lên trán anh thì thấy nóng dữ dội.

« Sao rồi ? Để em đưa anh đi bệnh viện. » Nolan gấp không thôi, cậu đỡ Sở Mộc Tự ngồi dậy, muốn mặc áo khoác cho anh rồi công người ra khỏi nhà.

« Không đi... Ông đây ghét nhất là bệnh viện... » Sở Mộc Tự giống như một đứa trẻ nhõng nhẽo, giấu tay sau lưng không để Nolan mặc áo khoác cho mình.

Bỏ tay chấm cơm, Nolan đành phải lên mạng tìm cách chăm sóc người bệnh, sau đó theo hướng dẫn đắp khăn lạnh trên trán Sở Mộc Tự để hạ nhiệt, thuận tiện xuống lầu mua thuốc giảm sốt cho anh. Nhưng Sở Mộc Tự uống thuốc xong vẫn chưa hạ nhiệt, ngược lại anh còn lâm vào tình trạng sốt đến nửa mê nửa tỉnh.

Nolan đau lòng muốn đổ máu, cậu lại đi chuẩn bị thêm túi chườm đá, vốc người cao lớn khúm núm ngồi bên mép giường cẩn thận chườm túi nước đá lên trán anh, hốc mắt cậu đỏ hoe, hận không thể phát sốt thay anh.

Cậu duỗi tay sờ gò má nóng hổi của Sở Tự Mộc, trong khoảnh khắc đó Sở Mộc Tự phát ra tiếng rên thoải mái, lúc này Nolan mới nhớ ra mình là động vật thấp nhiệt, nhiệt độ cơ thể thấp hơn người thường rất nhiều.

« Lạnh, mát... » Sở Mộc Tự dụi má vào lòng bàn tay của Nolan giống như mèo con làm nũng vậy.

Tuy Nolan cảm thấy hơi khó chịu với nhiệt độ cơ thể nóng hổi của Sở Mộc Tự nhưng cảm giác đau lòng vì anh càng làm cậu khó chịu hơn. Nolan quả quyết cởi sạch quần áo chui vào trong chăn của Sở Mộc Tự, ôm chặt anh vào lòng, dùng thân thể mát lạnh của mình giúp anh hạ nhiệt.

Nhiệt độ như thiêu đốt đột nhiên biến mất, cơ thể người nọ giống như một ốc đảo giữa hoang mạc khắc nghiệt, làm một lữ khách sắp chết khô như anh tìm được nguồn nước mát lạnh dồi dào.

Sở Mộc Tự vui mừng vào lòng Nolan, trong cái ôm mát lạnh, anh từ từ đắm chìm vào một giấc mộng dài thật dài. Trong mơ, anh lơ lửng trong biển sâu, trên mặt biển chiếu xạ ánh sáng theo dòng nước lăn tăn xô vào mặt anh, anh cảm thấy cả người nặng như đeo chì, trong lúc sắp chìm xuống thì có một lồng ngực dán chặt vào lưng anh, nâng anh rời khỏi mặt biển.

Kí ức thất lạc năm năm trước từ từ hiện rõ lên trong đầu anh, lúc anh bị chìm xuống biển cũng có một người ôm chặt vào lòng như thế, khi anh sắp hết hơi thì lập tức độ khí cứu sống anh.

===Hết chương 7===

8. Chương 8: Hai Bên Thầm Mến

Edit + Beta: Thủy Ngư

Sau khi bệnh nặng một trận là cơ thể liền bủn rủn ể oải.

Sở Mộc Tự tỉnh lại, cơ thể đã hạ nhiệt, trừ cảm giác bị mồ hôi dính bết toàn thân ra đã không còn bất kỳ cảm giác khó chịu nào. Anh bực bội hừ một tiếng, cảm thấy cả người như bị đào rỗng, bụng đói kêu ùng ục vang dội.

Sở Mộc Tự cử động cơ thể thì phát hiện mình đang được ai đó ôm chặt, anh nghiêng đầu qua thì nhìn thấy Nolan đang nằm bên cạnh ngủ say sưa, hai cánh tay ôm chặt anh vào lòng, hàng mi dài ngoan ngoãn rủ xuống, vẻ mặt ngây thơ như con nít.

Dưới bóng mắt của Nolan có vòng hơi đen, Sở Mộc Tự lập tức nghĩ ngay tới tới qua cậu chăm sóc anh khổ cực đến cỡ nào. Khi anh vươn tay sờ nhẹ vào mi mắt cậu, hàng mi của Nolan bắt đầu run rẩy nhẹ, Sở Mộc Tự sợ hết hồn, nhanh chóng nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Nolan mở mắt ra, thấy người trong lòng vẫn còn ngủ, liền dè dặt kề sát mặt tới hôn nhẹ lên má anh, rồi mang theo tâm tình vui sướng xuống giường đi đánh răng rửa mặt.

Bầu trời bên ngoài cửa sổ dần hừng sáng, cậu không biết lúc nào Sở Mộc Tự sẽ thức dậy, cậu muốn đi nấu sẵn một nồi cháo để Sở Mộc Tự tỉnh dậy là có thể ăn ngay.

Nolan đứng cạnh giường cúi người xuống, môi phớt nhẹ qua má của anh, cảm xúc mềm mại khắc sâu vào trong tim của Nolan. Sở Mộc Tự bị hôn trộm khiến vành tai anh vừa đỏ vừa nóng, đợi Nolan rời khỏi, anh chợt mở mắt ra, trái tim trong ngực đập loạn xạ như muốn văng ra ngoài.

Anh nhớ lần đầu tiên biết yêu, tâm tình cũng chỉ hồi hộp một tí rồi lại trở về như thường, nhưng sao bây giờ lại giống như bơm máu gà hưng phấn không dứt thế này ?

« Nguy rồi, đây là cảm giác động lòng. » Sở Mộc Tự xấu hổ lấy tay bịt mắt.

Đàn ông con trai ba mươi tuổi già khú để như anh biến thành thiếu nữ mới biết yêu lần đầu nằm trên giường hưng phấn lẫn qua lộn lại, một lát sau, anh mới có thể điều chỉnh tâm tình và biểu hiện trên mặt như bình thường rồi từ từ đi ra khỏi phòng. Nolan đang ở trong bếp nấu nồi cháo cải xanh, miệng nhỏ giọng ngâm ca, khi nghe thấy tiếng cửa mở, cậu ngẩng đầu nhìn về phía Sở Mộc Tự.

« Anh tỉnh rồi, cảm thấy đỡ chút nào không ? »

« Ừm, đỡ nhiều rồi. » Sở Mộc Tự bối rối vịn vào vạt áo « Cậu đang làm gì đó ? »

« Làm chút đồ ăn cho anh, mới khỏi bệnh thì nên ăn gì đó dễ tiêu mới tốt.”

« Cậu biết nấu ? Lần trước tôi chưa kịp dạy cậu tới nơi tới chốn mà ? »

« Yên tâm đi, nấu cái này dễ lắm, đợi thêm mấy phút nữa là có thể ăn rồi. » Nolan vừa nói vừa bỏ cải xanh vào trong nồi.

Sở Mộc Tự thấy Nolan vừa nấu vừa thỉnh thoảng nghiêng đầu ghé mắt nhìn điện thoại để trên bếp, không khỏi tò mò liếc mắt nhìn thử, chỉ thấy trên màn hình toàn là công thức nấu món cháo cải xanh. Sở Mộc Tự lướt màn hình xuống dưới để xem tiếp, vô tình lướt trúng nút lịch sử tìm kiếm, lập tức hiện ra một loạt tìm kiếm về cách giảm sốt, làm thế nào để giảm sốt nhanh nhất bla bla.

Nolan quay lưng về phía anh, cũng không biết cậu đang làm những gì, chẳng qua là cúi đầu khuấy đều nồi cháo, đoạn mở miệng nói « Anh mau đi ngồi nghỉ đi, mới khỏi bệnh đừng có dùng sức quá kéo lại đồ bệnh ra nữa thì khổ. »

Sở Mộc Tự dường như cảm thấy cả người sắp đổ bệnh nữa, trong lòng vừa đau lại vừa ngọt, cả người giống như bị tình trạng nóng dần của Trái đất hun cho thành cá khô.

Lại liếc mắt nhìn bóng lưng của Nolan, suýt chút nữa không kiềm được lòng mà đi tới ôm lấy cậu.

Stendhal đã từng nói ‘Tình yêu tựa như cơn sốt đến rồi lại đi, hoàn toàn không phụ thuộc vào ý chí của con người. Nếu đã quyết định chỉ trong một chớp mắt thì dựa vào đường tắt nào để hoàn thành ? Một lần

ánh mắt chạm nhau ? Một nụ cười mỉm ? Cũng có thể là trực tiếp hôn, ôm một cái bất ngờ. Trong lòng Sở Mộc Tự ngứa ngáy không thôi, bất giác nhớ lại nụ hôn say mềm của Nolan trong phòng tắm và nụ hôn lén sáng nay của cậu.

Nolan hẳn cũng rất vui vẻ nhỉ. Sở Mộc Tự đỏ mặt thầm nghĩ.

Gần đây, mọi người trong công ty đều truyền tai nhau chuyện kim bài đại diện Sở Mộc Tự đang yêu, không hề giống bộ dáng vui đùa qua đường như trước đây mà thật sự đã rơi vào lưới tình.

Đã từng là một người miệng lưỡi cay độc chữ không nể mặt, vậy mà bây giờ thái độ của Sở Mộc Tự rất ôn hòa, thậm chí có lúc phải nói là dịu dàng như nước, ngay cả khi nói chuyện với Tôn Dật Linh, anh cũng có thể mềm mỏng « Biểu hiện lần này không tệ, lần sau nhớ phát huy như vậy nhé. », chẳng khác nào đang khích lệ con nít.

« Anh không bị trúng tà chứ ? » Tôn Dật Linh nghe mà nổi cả da gà da vịt, dùng sức chà chà hai cánh tay.

« Có sao ? Tôi rất là bình thường nha. » Sở Mộc Tự mỉm cười hiền hòa.

« ...Oh my Jesus. » Tôn Dật Linh cực kỳ muốn ới, liếc nhìn anh một cái rồi xoay người rời đi.

Các nhân viên công tác làm việc chung với anh cũng đều bị thái độ xoay chuyển 360 độ của anh hù dọa không nhẹ, tất cả đều nhất trí cho là một cây già cổ như anh giờ đang nghênh đón kỳ phát xuân lần thứ hai. An Kỳ len lén tám chuyện với Nolan, hỏi gần đây có phải Sở Mộc Tự đụng phải vận hoa đào không, Nolan ngu ngơ.

« Anh ấy đang yêu ? Lúc nào chứ ? » Nolan kinh hồn táng đảm hỏi.

« Không biết mới hỏi cậu nha. Gần đây anh Sở có thân mật qua lại với ai không ? » An Kỳ nhỏ giọng hỏi cậu.

Nolan vắt óc suy nghĩ, cũng không nghĩ tới người nào khả nghi, mấy ngày nay Sở Mộc Tự đều giành phần lớn thời gian ở bên cậu, ngoài ra không còn ai khác.

Cậu đã theo dõi chặt chẽ người ta rồi, làm sao Sở Mộc Tự có thể thân mật với người khác được chứ ? Nolan tức giận xoa cằm nghĩ tới nghĩ lui.

Cảm giác yêu thầm một người chính là mình đang trông nom một đóa cải xanh, không dám tự mình ra tay hái, lại không muốn nó bị kẻ khác thêm muốn, làm người ta không khỏi xoắn xuýt nổi điên.

Vào cuối tháng trước khi xuất bản, bên tạp chí phó bản có đưa tới bản xem trước của kỳ mới, đây là lần đầu tiên Nolan bước ra thị trường.

Lúc mở cuốn tạp chí ra xem, An Kỳ không khỏi suýt xoa trầm trồ khen ngợi, ánh mắt tỏa sáng nhìn Nolan « Hoàn toàn không giống người mới một tí nào cả, cậu biểu hiện quá mức thành thực. »

Nolan mới vừa bước ra khỏi phòng huấn luyện thể năng, cả người ướt đẫm mồ hôi, cậu ngưng ngưng cầm khăn lông khoác trên cổ lau mồ hôi hai bên má, đưa tay nhận lấy tạp chí, nghiêm túc nhìn « Là lần đầu tiên. »

Áo choàng dài màu đen làm vẻ mặt của cậu thêm u ám, nhưng ánh mắt lại trong trẻo, chiếc cổ dài làm cậu trông giống như một con thiên nga đang giang rộng cánh, vươn dài cổ để tóm lấy con mồi, vóc người ưu tú cũng với trang phục giao hòa vào nhau làm nổi bật lên cảm xúc vượt trội đẳng cấp, khó có thể miêu tả thành lời.

Tuy bộ dáng của Anna, bạn chụp chung với Nolan cũng rất hoa lệ, nhưng bị khí chất của cậu làm lu mờ một phần.

Nolan hoàn toàn không ngờ rằng ảnh chụp sẽ cho ra hiệu quả như vậy, cậu nín thở, hàng mi hơi rung động.

An Kỳ hưng phấn nhảy lung tung khắp phòng làm việc, Nolan hồi phục tinh thần, cậu luống cuống tay chân lấy điện thoại ra gọi cho Sở Mộc Tự, muốn chia sẻ niềm vui này với anh.

Lúc đầu bên kia bắt máy, truyền đến âm thanh huyền ảo ồn ào, Sở Mộc Tự hơi mệt mỏi hỏi Nolan « Có chuyện gì không ? »

« Lần trước em đi chụp hình cho tạp chí phỏ bản đó anh... Em muốn cho anh nhìn thử. »

“À, là cái đó hả? Tôi thấy rồi, bọn họ mới vừa gửi qua cho tôi. » Sở Mộc Tự cười khẽ, âm cuối hơi kéo dài giống như móng vuốt mèo cào ngứa lòng người « Biểu hiện của cậu rất tốt, tôi vô cùng hài lòng. »

Nolan cảm thấy vành tai để sát điện thoại hơi tê tê xộp xộp, cậu ngưng ngưng cắn môi dưới.

« Anh thích là tốt rồi. »

Sở Mộc Tự thở nhẹ ra « Nolan, thật ra tôi... »

« Ừ ? Anh sao ? »

« ...Thôi, không có gì. »

Sở Mộc Tự cách cậu một đường dây di động không khỏi phát điên, tại sao mỗi lần muốn thốt ra lời yêu cũng đều ngắc ngứ không nói nên lời, ngay cả vành tai cũng đỏ rực thế này.

Ba ngày sau, tạp chí chính thức xuất bản, lượng tiêu thụ không tính là lớn, đề tài cũng không quá mới mẻ, nhưng bước chân đầu tiên vào nghề của Nolan đã gây kinh diễm không ít cho mọi người trong nghề, có điều trong một thời gian dài đã lâu không liên lạc, các thương hiệu thời trang nổi tiếng tới tấp gửi lời mời hợp tác công việc vào hòm thư của Sở Mộc Tự, thậm chí còn có một hãng quảng cáo lớn gửi thiệp mời Nolan đi đóng quảng cáo cho họ.

Sở Mộc Tự vui vẻ dẫn Nolan lên sân thượng thoáng mát để bàn bạc công việc, anh và cậu cùng nhau thảo luận những hợp đồng được gửi đến, sau đó tâm đầu ý hợp chọn hợp đồng quay quảng cáo.

Địa điểm quay quảng cáo là ở Ma Rốc, nửa tháng sau bắt đầu. Trước khi đi, một nhà thiết kế thời trang kiêm bạn tốt lâu năm của Sở Mộc Tự đúng lúc muốn tổ chức một show trình diễn trong nước để quảng bá sản phẩm mới ra của mình, anh ta đặc biệt mời Sở Mộc Tự tuyển người mẫu cho show diễn của mình.

Sở Mộc Tự lập tức nghĩ ngay đến Nolan, sau khi tan việc về nhà, anh hỏi Nolan có muốn đi thử nghiệm show trình diễn thời trang này không.

Nolan thường ngày luôn khỏe mạnh giờ sắc mặt trông hơi xanh, cậu nằm co ro trên sofa, mặt mỗi lúc đầu nói « Hai ngày nay em có hơi khó chịu. »

« Khó chịu chỗ nào ? » Sở Mộc Tự nhíu mày « Là bị thương hay bị đau bụng ? »

« Chỉ là chút bệnh vặt, không cần lo lắng đâu. » Nolan miễn cưỡng cười nói « Mấy ngày trước là em chăm sóc anh, bây giờ ngược lại em thành mèo bệnh. »

« Ngày mai tôi xin nghỉ để ở nhà chăm sóc cậu. » Sở Mộc Tự sờ trán cậu, vẫn là cảm giác mát lạnh, không hề nóng một tí nào.

Nolan dụi mặt vào lòng bàn tay của anh, nhẹ giọng nói « Em không sao thiệt mà, ở nhà ngủ một giấc là ổn thôi. »

9. Chương 9: Đêm Trăng Tròn

Edit + Beta: Thủy Ngư

« Cậu thật sự không cần có người chăm sóc sao ? » Trước khi ra khỏi cửa, Sở Mộc Tự không yên tâm hỏi lại.

« Yên tâm, công việc quan trọng hơn, anh mau đi đi kéo trễ. » Nolan quần xắn chần đứng trước cửa đẩy anh ra khỏi nhà.

Thời gian show diễn thời trang sắp tới đây, Sở Mộc Tự dự định sẽ để người mẫu mới vừa mới ký hợp đồng với anh đi thay đùm, nhưng Nolan nhất quyết không chịu để anh ở nhà, nên anh đành phải chạy tới show diễn.

Màn đêm từ từ buông xuống, bóng tối giống như thủy triều ập tới lan tràn cả căn phòng, Nolan nằm trên giường vùi mặt vào gối, không hề có ý định đi bật đèn.

Xúc cảm trên da thịt trở nên cực kỳ nhạy cảm, chỉ cần chạm nhẹ một cái là đau đớn khôn cùng, cảm giác như dao cứa đủ để cậu không kiềm được mà phát ra tiếng kêu rên, dưới cơn đau dữ dội, cậu không tự chủ cuộn tròn người lại, cả người đều toát mồ hôi lạnh.

Mặt trăng đã lên cao, vừa sáng vừa tròn ẩn nấp sau áng mây, tỏa sáng dịu dàng.

Đêm trăng tròn đã đến, tác dụng phụ của nước thuốc đã phát tác, cậu vẫn chưa kịp khắc ký hiệu của người cá lên người Sở Mộc Tự, cũng như không có cách nào làm Sở Mộc Tự chủ động hôn mình để giảm bớt đau đớn, cơn đau như dao cắt phủ đầy cơ thể, đối với một người cá chưa bao giờ bị thương mà nói, đây chính là hình phạt tàn khốc nhất thế gian.

Nolan lấy ốc biển giấu dưới gối ra, dùng hết sức lực còn lại lắc lắc, cho đến khi tiếng nói của Noah từ trong vỏ ốc truyền ra.

« Nolan ? » Giọng nói của Noah mang theo sự nghi ngờ « Em gặp phải khó khăn gì sao ? »

« Anh ơi, em đau lắm, cảm giác như sắp chết tới nơi vậy. » Nolan nghẹn ngào nói, đối mặt với người nhà, bao nhiêu uất ức yếu ớt đều bộc lộ ra hết.

Noah bơi tới chỗ nước cạn, xuyên qua mặt nước nhìn ánh trăng sáng trên trời, lập tức biết ngay lý do, anh lo lắng nói « Chỗ em có ao nước không ? Mau ngâm mình vào nước đi. »

Nolan ngo ngoáy rời khỏi giường, bởi vì quá đau đớn, cậu khó có thể duy trì nổi hình người, trên mặt hiện lên lớp vảy li ti. Cậu lảo đảo đi vào phòng tắm, mở vòi nước rồi ngồi vào trong bồn tắm.

Nước mát bao phủ toàn thân, đau đớn được giảm bớt phần nào, thân dưới của cậu biến trở về đuôi cá, vô lực gác lên thành bồn.

Ốc biển vô tình bị đánh rơi dưới đất không ngừng truyền ra giọng nói lo lắng của Noah.

« Bỏ hấn về nhà đi em, nếu cứ tiếp tục như vậy thì em sẽ chết đó. Người cá vốn không nên ở cùng con người. »

Chóp mũi của Nolan chưa xót, quật cường nói « Em sẽ không bỏ cuộc. Cho em thêm chút thời gian nữa,

em nhất định có thể thành công. »

Năm năm trước, lúc cậu bị rong biển quấn chặt không thể thoát ra được, Sở Mộc ngồi trên bờ câu cá đã cứu cậu lên. Từ trước đến giờ người cá và con người chưa bao giờ gặp nhau, nhưng Nolan không thấy vẻ kinh hoàng ngạc nhiên trong mắt Sở Mộc Tự, cũng không giống lũ người ác ôn thích săn giết như lời kể của mẫu hậu và phù thủy vú em, ngược lại anh chỉ hứng thú đánh giá Nolan, thoải mái nói chuyện với cậu.

« Có thể nghe hiểu ngôn ngữ của con người không ? » Sở Mộc Tự ngồi xổm trước mặt Nolan, hỏi « Tôi tên là Sở Mộc Tự, tôi sẽ không làm hại cậu đâu. »

Hàng mi của Nolan khẽ run run, giọt nước trượt xuống dọc theo hàng mi của cậu, phát âm không chuẩn nói « Tôi, tôi tên là Nolan. »

« Có phải tất cả người cá đều giống như cậu đều xinh đẹp như vậy ? » Sở Mộc Tự dịu dàng lấy xuống cọng rong biển dính trên mái tóc dài của Nolan, giọng điệu lười nhác nhưng không tùy tiện.

Nolan đỏ mặt cúi đầu, không dám nhìn anh.

Cho dù luôn sống dưới biển nhưng Nolan đã từng gặp qua không ít con người lái du thuyền tới đây vui chơi, cậu chỉ dám ở xa xa nhìn, bởi vì mẫu hậu và phù thủy vú em luôn miệng nói bên tai cậu rằng con người xấu xa độc ác như thế nào bla bla.

Nhưng người đàn ông trước mắt này có vẻ ngoài anh tuấn, giọng nói dễ nghe, động tác cũng rất đỗi dịu dàng làm cậu phải đỏ mặt tim đập nhanh, hoàn toàn không giống con người độc ác xấu xa như đã nói.

Nolan ngâm mình ở chỗ nước cạn, cùng Sở Mộc Tự đang ngồi trên bãi đá ngầm câu cá, nghe anh kể muôn hình vạn trạng của thế giới loài người, về những điều khác hoàn toàn với cuộc sống dưới đáy biển tĩnh lặng. Hai người trò chuyện hồi lâu, mãi đến khi mặt trời lặn, Nolan mới quyến luyến không thôi trở về biển.

Trong lòng cậu tràn ngập những câu chuyện kì lạ mà Sở Mộc Tự đã kể cho cậu nghe, thỉnh thoảng cậu hay ngồi ngốc nhớ lại buổi trò chuyện đó của hai người. Noah phát hiện ra em trai sinh đôi của mình có vẻ khác lạ, khi anh hỏi Nolan thì cậu hồn nhiên kể hết mọi chuyện ngày đó cho anh nghe.

« Em muốn đi gặp anh ấy thêm lần nữa. » Kể xong, Nolan chột lại một câu.

« Em không nên gần gũi con người.” Noah cắt đứt ảo tưởng của cậu.

“Nhưng anh ấy rất tốt, cũng rất thú vị.” Nolan bênh vực.

Noah cạn lời, anh lạnh lùng cảnh cáo Nolan không được phép lại gần bãi đá ngầm kia chơi nữa.

Nhưng Nolan lại không kiềm nén được mà mộng mơ, mỗi ngày thừa dịp anh trai không chú ý liền bơi đến bãi đá ngầm nơi hai người gặp nhau, chỉ cần thấy Sở Mộc Tự ngồi đó thả câu là cậu sẽ ngoi lên mặt nước, nấp vào một chỗ nhìn lên anh.

Sở Mộc Tự đã sớm phát hiện người cá dạn dĩ này, anh đặt cần câu xuống, chọc người cá thẹn thùng kia lộ đầu ra rồi hai bên trò chuyện trên trời dưới đất vui vẻ với nhau, ánh mặt trời soi xuống khuôn mặt của Nolan, gò má trắng nõn bị phơi nắng mà đỏ ửng lên.

Sở Mộc Tự nói với cậu, hằng năm anh đều một mình tới hòn đảo này để nghỉ phép, đây là khoảng thời gian thanh thản hiếm có trong cuộc sống bận rộn tấp nập của anh.

Nolan hỏi anh, sau này bọn họ có thể gặp lại nhau không.

Sở Mộc Tự nhếch môi nói “Dĩ nhiên, cậu là người cá mà tôi câu lên được, đương nhiên là không dễ dàng gì bỏ rơi cậu.”

Nolan khắc ghi từng lời từng chữ của anh vào lòng, lưu luyến giây phút ở bên cạnh anh.

Đáng tiếc ngày vui ngắn ngủi, lúc Nolan đang bơi gần mặt nước thì cảm nhận trời đang nổi bão, mặt biển cuộn trào từng đợt sóng to dữ dội, khi cậu vội vã ngoi lên khỏi mặt biển thì đúng lúc thấy sóng dữ xô lật úp thuyền của Sở Mộc Tự.

Mặt biển giống như một nồi canh sôi sùng sục, Sở Mộc Tự cố gắng giãy giụa nhưng vẫn yếu ớt bị cơn sóng dữ nhấn chìm, miệng uống vào hộp nước biển, sau đó mất sức chìm xuống đáy biển.

Dưới mặt biển là một thế giới tĩnh lặng tựa như được ngăn cách hoàn toàn với khung cảnh bão táp trên kia. Bọt khí tản ra từ miệng Sở Mộc Tự, ngay tại lúc anh sắp hết hơi, chỉ thấy Nolan đang bơi lại từ phía xa.

Đuôi cá màu xanh da trời đục đưa trong làn nước phẳng phất như một vũ điệu Waltz ưu nhã, vẩy cá xinh đẹp của cậu tỏa sáng lấp lánh trong nước khiến người ta phải trầm trồ tán thưởng.

Nolan vươn tay ôm lấy Sở Mộc Tự từ phía sau, quay đầu anh lại miệng đối miệng truyền khí. Thời gian tựa như ngưng đọng lại trong giây phút này, Nolan tức giận cắn một cái vào môi dưới của Sở Mộc Tự, sau đó dùng sức kéo anh lên khỏi mặt nước.

Sở Mộc Tự được cứu nằm thoi thóp trên bờ, Nolan lo lắng áp tai vào ngực lắng nghe nhịp đập yếu ớt của anh. Sắc mặt của Sở Mộc Tự trắng bệch, đáng vẻ yếu ớt tưởng như sẽ tắt thở bất cứ lúc nào. Nolan không biết nên làm gì, cậu ôm Sở Mộc Tự vào lòng, hôn lên trán anh.

“Xin anh, đừng chết mà.” Hốc mắt của Nolan đỏ hoe, nước mắt chảy xuống hóa thành những viên ngọc trai rơi lộp độp trên cát.

Sau lưng truyền tới tiếng người huyền não, là nhân viên cứu hộ hối hả chạy tới. Nolan chỉ có thể trở về biển, xa xa nhìn đám người trên bờ làm công tác cứu hộ cho Sở Mộc Tự rồi dùng cánh mang người đi.

Cơn bão dần dần tan, biển khơi trở lại sự yên tĩnh ban đầu, hải âu bay lướt qua mặt biển phát ra tiếng kêu to, trên bờ cát đã không còn bóng người, chỉ lưu lại vô số dấu chân lộn xộn.

Từ đó về sau, Sở Mộc Tự không xuất hiện ở bờ biển này nữa. Bóng dáng quen thuộc năm nào cũng biến mất theo, mang theo cả kí ức của Sở Mộc Tự đi nữa.

Từ đầu năm đến cuối năm, Nolan cũng đều sẽ đến bờ biển này chờ người, xuân đi đông về, một tốp rồi lại một tốp khách khứa đến đây du lịch, nhưng thủy chung vẫn không thấy được bóng dáng đã in sâu vào kí ức của cậu. Nolan cũng không biết bản thân đang cố chấp điều gì, có lẽ loài người bạc tình đã sớm quên đi sự tồn tại của cậu, nhưng trong thâm tâm cậu vẫn muốn gặp lại một người tên Sở Mộc Tự kia.

Nỗi nhớ nhung đau và thân thể đau, cái nào thống khổ hơn?

Suy nghĩ bị kéo trở về hiện tại, Nolan ngồi trong bồn tắm chết lặng nhìn bóng đèn nhà tắm.

Phía sau cánh gà của sân khấu trình diễn thời trang.

Sở Mộc Tự cầm điện thoại di động đi tới một góc yên tĩnh, phía sau hậu đài đang tập nập chuẩn bị cho buổi diễn, bên trong người đến người đi, tiếng nói cười và âm thanh đồ đạc di chuyển ồn ào không dứt.

Không biết tại sao Sở Mộc Tự cảm thấy rất bất an, khuôn mặt tái xanh mang theo nụ cười mỉm của Nolan luôn hiện lên trong tâm trí anh, luôn khiến anh cảm thấy có gì đó không lành.

Anh phiền lòng mở điện thoại lên rồi lại tắt, cứ thế lặp đi lặp lại mấy chục lần, hoàn toàn không thể tập trung vào công việc trước mắt, cộng thêm bầu không khí ồn ào náo nhiệt của buổi diễn càng khiến Sở Mộc Tự cực kì khó chịu, anh báo một tiếng cho người mẫu mới mà anh dẫn theo rồi vội vã lái xe về nhà.

Lúc mở cửa ra, trong nhà tối om một mảnh, không khí yên ắng làm anh cảm thấy trong nhà không một bóng người, cũng may có ánh sáng hắt ra từ phòng tắm, Sở Mộc Tự hơi yên tâm.

Sở Mộc Tự bước nhẹ chân, từ từ đi đến trước cửa phòng tắm.

“Nolan cậu có ổn không?” Anh hỏi nhỏ.

Bởi vì chống chịu cơn đau mà tiêu hao phần lớn tinh lực, Nolan trong cơn mê mang loáng thoáng nghe thấy tiếng nói của Sở Mộc Tự, cậu hé mắt nhìn về phía cánh cửa phòng tắm đang đóng chặt.

“Em không sao, công việc kết thúc rồi hả anh?”

Sở Mộc Tự nghe tiếng nói yếu ớt của Nolan, lòng đau xót nói “Đúng vậy, tôi xong việc hết rồi, vội vàng trở về xem cậu đây.”

“Tiếc thật, anh vì em tranh thủ công việc mà em lại không thể đi được.” Nolan tiếc nuối nói, cái đuôi ỉu xìu khẽ vẩy nước, phát ra tiếng nước chảy.

Sở Mộc Tự nghe thế nhú mày, anh nắm lấy tay vịn cửa nói “Ngâm lâu trong bồn tắm sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe, tôi vào xem cậu có ổn không nhé.”

Nolan khẽ sững sốt, đột nhiên nhớ ra mình đang trong hình thái người cá, lúc cậu định khàn giọng kêu Sở Mộc Tự đừng mở cửa thì Sở Mộc Tự đã vịn cửa đi vào.

Ánh đèn mờ ảo trong phòng tắm rọi lên lớp kính phủ đầy hơi nước, Sở Mộc Tự bình tĩnh đứng yên nhìn người nọ trong bồn tắm, hai chân thon dài đã biến mất, thay vào đó là một đuôi cá màu xanh da trời, vẩy cá sáng lấp lánh dưới ánh đèn, chiết xạ ra màu sắc rất xinh đẹp.

Sở Mộc Tự si ngốc đến lại gần Nolan, một luồng cảm giác quen thuộc từ đâu xộc thẳng lên đỉnh đầu, giống như cảnh tượng này đã từng xuất hiện trong kí ức của anh, hoặc giống như Nolan nói bọn họ đã từng gặp nhau trước kia. Sở Mộc Tự cúi người xuống, nhẹ nhàng vuốt ve lớp vẩy của Nolan, cảm xúc lạnh lẽo nhưng nhần nhụi.

Nolan khấn trương phát ra một tiếng nghẹn ngào, cậu vươn hai tay bụm mặt, không dám đối mặt với Sở Mộc Tự. Nolan cũng đã từng nghĩ phải nói chân tướng như thế nào cho Sở Mộc Tự biết, nhưng không ngờ lại bại lộ thân phận trong hoàn cảnh này.

Sở Mộc Tự dịu dàng lấy tay đang bụm mặt của Nolan ra, kinh ngạc hỏi cậu.

“Năm năm trước, giữa chúng ta đã xảy ra chuyện gì?”

10. Chương 10: Lương Tình Tương Duyệt (kết Thúc)

Bầu không khí trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng nước nhỏ giọt tí tách.

Nolan sững sờ, hồn nhiên quên mất đau đớn trên cơ thể, cậu ngẩng đầu nhìn Sở Mộc Tự, mở miệng.

“Anh nhớ ra em rồi sao?”

Đầu của Sở Mộc Tự hơi đau, có một phần kí ức bị chôn chặt trong tiềm thức đang cố gắng giãy giụa vùng thoát ra ngoài. Sóng to gió lớn trên mặt biển, ánh sáng ở nơi sâu thẳm dưới đại dương, nụ hôn tức giận, đôi tay ôm chặt lấy anh... Đầu của Sở Mộc Tự quay cuồng, trước mắt anh hiện lên vài hình ảnh vụn vỡ, suy nghĩ rồi nù thành một cục.

Anh hồi tưởng về một bóng người mơ hồ trong kí ức, dò hỏi Nolan “Lúc đầu người cứu anh lên bờ không phải là Thích Xuyên, mà chính là em, có đúng không?”

Nolan trợn to hai mắt không dám tin nhìn anh, Sở Mộc Tự thật sự đã nhớ ra mọi chuyện lúc trước. Nolan mím môi dùng sức gạt mạnh, mọi ủy khuất tủi thân và không cam lòng đều tan thành mây khói.

Cậu cam tâm tình nguyện uống thuốc lên bờ là vì giây phút này.

“Thật sự là em...” Sở Mộc Tự thì thầm. Năm năm trước anh tin vào lời nói dối của Thích Xuyên nên mới nghĩ gã là ân nhân cứu mạng, còn ân nhân chân chính là Nolan thì bị anh lãng quên đi. Những năm qua trải qua tình cảm, thời gian, sự dịu dàng và kiên nhẫn cứ như là một chuyện cười nơi đầu đường cuối phố, có lẽ cũng giống như Thích Xuyên đã nói, gã lừa dối anh chính là vì coi anh như bệ phóng trong sự nghiệp của gã.

Còn người thật lòng yêu anh, cũng chỉ có mỗi người cá ngóc nghếch trước mắt này mà thôi.

Sở Mộc Tự không biết nên khóc hay nên cười, anh ôm chặt Nolan vào lòng, hối tiếc nói “Xin lỗi vì đã quên mất em.”

“Đau...” Nolan co rúm lại, luống cuống vươn tay đặt lên ngực Sở Mộc Tự.

“Em bị thương?” Sở Mộc Tự hốt hoảng thả tay ra.

“Không phải, chẳng qua là tác dụng phụ của nước thuốc.” Nolan cười cười, cầm lấy tay anh, mười ngón tay đan xen vào nhau “Em vốn đang suy nghĩ làm sao để qua cơn đau này, bây giờ có anh bên cạnh, em không còn cảm thấy đau như hồi nãy nữa.”

“Đồ ngốc.” Sở Mộc Tự không nhìn nổi cậu cố gắng tỏ vẻ kiên cường “Có biện pháp nào có thể giúp em hóa giải cơn đau này không?”

“Có chứ, chỉ cần anh chủ động hôn em là được.”

Vừa dứt lời, ngón tay của Sở Mộc Tự cứng đờ, mặt anh đỏ bừng đến tận cổ.

Nolan bị anh lây cũng đỏ rục hai bên má, cậu lấy ngón tay khều khều lòng bàn tay của anh, nói.

“Anh... Anh có thể hôn em được không?”

Sở Mộc Tự dút khoát cúi đầu đặt lên môi cậu, dùng răng cà nhẹ vào môi dưới của đối phương, đầu lưỡi len lỏi vào khe môi, tiếng nước miếng ướt át vang lên, làm cả phòng tắm tràn ngập sắc màu ái muội.

Sau một nụ hôn dài, Sở Mộc Tự lấy ngón tay xoa xoa môi dưới bóng loáng của Nolan, hỏi “Chỉ như vậy?”

Cảm giác khó chịu đã biến mất hoàn toàn, ngược lại Nolan bị trêu chọc dâng lên sóng tình.

“Còn có...” Nolan ngưng ngừng nói với Sở Mộc Tự “Để cho em khắc ký hiệu người cá lên cơ thể anh, tác dụng phụ của nước thuốc sẽ hoàn toàn biến mất.”

“Được đó, nhưng mà khắc như thế nào?” Sở Mộc Tự u mê hỏi, bây giờ anh chỉ muốn giải quyết sạch sẽ những gì làm Nolan khó chịu, hoàn toàn không đào sâu vào vấn đề kí hiệu người cá rốt cuộc là cái gì.

Nolan biến đuôi cá về hai chân rồi đứng lên, cậu dắt Sở Mộc Tự đi ra ngoài.

“Chuyện này vào phòng ngủ mới có thể tiến hành.”

...

...

...

Mặt trời lên cao ba sào, Nolan mở mắt ra, đuổi người ngáp to một cái, xua tan cơn buồn ngủ. Người nằm bên cạnh vẫn còn rúc trong lòng cậu ngủ say, hô hấp đều đều.

Những vết hôn trái đầy trên ngực lẫn cổ của Sở Mộc Tự chọc cho Nolan không nhận được cúi đầu hôn chùn chụt dính đầy nước miếng khắp mặt anh.

Sở Mộc Tự bị cậu hôn tỉnh, anh bất mãn vỗ nhẹ lên đầu cậu, hung dữ nói “Đừng cục cựa nữa, để anh ngủ thêm tí.”

Nolan hôn bẹp một phát lên má anh, vờ giận dữ nói “Vậy anh nghỉ ngơi cho khỏe đi, em đi chuẩn bị bữa sáng cho anh.”

Người bên cạnh vui vẻ đứng dậy rời khỏi phòng, Sở Mộc Tự bị cậu chọc ghẹo tỉnh cả ngủ, anh mở mắt vén chăn nhìn cả người đầy dấu hôn của mình, nhất là bắp đùi, chỉ chút một mảnh đồ ửng. Sở Mộc Tự ngồi

dậy, cảm thấy eo và lưng đau dữ dội, cổ họng khô rát mất nước, cả người đều bủn rủn vô lực. Anh cẩn thận đánh giá toàn thân, bỗng thấy chỗ mắt cá chân bên phải có một hình vẽ bán nguyệt.

“Đây chính là kí hiệu của người cá ư?” Anh sờ sờ hình vẽ kia, hình dáng đơn giản, cũng không khó coi, sờ cũng không thấy cảm giác đặc biệt gì, chẳng qua khi hồi tưởng lại quá trình khắc kí hiệu, mặt của Sở Mộc Tự biến đổi liên tục hết xanh lại đỏ.

“Tên gốc Nolan này cũng học được cách lừa người rồi.” Sở Mộc Tự than thở.

Lúc này Sở Mộc Tự mới thực sự là đang yêu, anh và Nolan thoải mái dắt tay nhau đi dạo phố, sau khi bị đồng nghiệp ở công ty tình cờ bắt gặp, một đồn mười, mười đồn trăm, không tới một tiếng tin tức đều bị truyền khắp cả xóm.

“Thì ra là cậu cầu kết với anh Sở à nha, sao lần trước tôi hỏi cậu không nói hửm?” An Kỳ bất bình vì cô chẳng biết chuyện gì cả.

“Chuyện lần trước có liên quan đến tôi sao?” Nolan ngu ngơ hỏi. Lúc trở về nhà, cậu hỏi câu nghi vấn của An Kỳ với Sở Mộc Tự, anh bực bội nhéo má cậu.

“Mấy ngày qua trừ em ra chẳng lẽ anh còn quen người khác? Em ngu thiệt hay giả ngu thế?”

Bất kể là ngu thiệt hay giả ngu, khi Nolan nghe anh nói vậy liền vô cùng vui vẻ, cậu ôm Sở Mộc Tự quay vòng vòng, sau đó bế anh vào phòng ngủ, dâng lên vô số tinh hoa của người cá cho anh.

Hai người ngày nào cũng dính chặt nhau như keo sơn, tuy ngoài mặt Sở Mộc Tự tỏ vẻ không để ý, nhưng đối với Nolan vẫn chứng nào tật nấy kiêu căng làm phách, cho tới khi anh bị cậu làm đến khóc lóc xin tha, hôm sau chỉ có thể vác cái mông đau đi làm việc.

Vì để giảm bớt thể lực kinh người của Nolan, Sở Mộc Tự quyết tâm sắp xếp cho cậu một đồng công việc, chính thức đá cậu vào nghề.

Nolan bị tình yêu làm mù mắt không hề tỏ vẻ dị nghị gì với sắp xếp công việc của Sở Mộc Tự dành cho mình, thậm chí cậu còn hận không thể moi tìm ra xẻ làm tám mũi cho anh nhìn, mỗi một mũi đều chứa đầy hình ảnh yêu thương của anh.

Sở Mộc Tự phong lưu suốt 20 năm, giờ mới lần đầu được nếm mùi vị ngọt ngào của tình yêu, tính cách gai góc cũng bị bào mòn không ít, còn hào phóng công khai với mọi người về quan hệ giữa mình và Nolan, dẫn Nolan đi tụ họp, giới thiệu cậu cho bạn bè của mình.

Dưới ánh đèn mờ tối trong phòng karaoke, mọi người mời Sở Mộc Tự mấy ly rượu rồi hò hét kêu anh và Nolan cùng nhau hát tình ca.

Sở Mộc Tự thoải mái nhận lời, dựa nửa người vào lòng Nolan, nói với đám bạn không sợ thiên hạ đại loạn của mình “Em ấy thì biết hát cái gì, tôi hát còn nhỉnh hơn em ấy một tí đó.”

Nolan kê đầu của Sở Mộc Tự lên vai mình, nghiêm túc nói “Tôi không hát tình ca đâu, nghe Mộc Tự hát là được.”

Sở Mộc Tự bấm chọn một bài tình ca, rồi thả lỏng dựa cả người vào lòng Nolan. Giọng hát của anh thuộc tông trầm, làm trái tim của Nolan ngứa ngáy không thôi.

Những người còn lại đều chăm chú nghe Sở Mộc Tự hát, hát xong đoạn nhạc đầu tiên, đột nhiên cửa phòng bị mở ra.

“Xem ra tôi vẫn là người tới trễ nhất.” Thích Xuyên đi vào, gã cười ngượng ngùng với mọi người rồi ngồi xuống vị trí gần cửa ra vào.

Nháy mắt bầu không khí trở lên hơi lúng túng, tiếng hát của Sở Mộc Tự tạm ngừng, anh liếc tên phụ trách liên lạc bạn họp, Chu Hàng, chỉ thấy vẻ mặt của đối phương hơi tái, anh ta nhỏ giọng đáp.

“Xin lỗi anh Sở, em quên gạt tên Thích Xuyên trong danh sách cũ ra.”

Sở Mộc Tự bỏ mic xuống, không nói gì, Nolan ngồi phía sau ôm chặt anh vào lòng, giống như sợ anh bị kẻ khác cướp mất.

Ánh mắt của Thích Xuyên liếc tới hai người đang ngồi với tư thế hết sức thân mật, đôi mắt phượng hẹp dài híp lại, pha lẫn chút đánh giá và hứng thú.

Chu Hàng tự biết bản thân đã gây chuyện, anh ta vội vàng đứng dậy mở lời “Thích Xuyên anh nha, tới trễ là phải bị phạt, uống ba ly đi.”

“Được thôi.” Thích Xuyên sảng khoái đáp ứng, gã cầm hai chai bia đi thẳng tới trước mặt Sở Mộc Tự, đưa một chai cho anh, nói “Lần trước gặp mặt nói sẽ hẹn uống một ly, bây giờ luôn nhé?”

Nolan vươn tay giành lấy chai bia, bực bội nói “Tôi uống với anh, anh không được lại gần nói chuyện với anh ấy.”

“Xin lỗi, hôm nay thân thể tôi không được thoải mái nên không muốn uống.” Sở Mộc Tự lên tiếng, lời nói ra không mang theo chút hơi ấm nào “Nolan cũng sẽ không uống.”

“Bia giữa bạn bè với nhau mà không uống, vậy là không đúng rồi.” Thích Xuyên nhú mày, tự nhiên ngửa cổ uống cạn một chai bia, gã khiêu khích liếc Nolan, rồi đặt chai bia rỗng lên bàn.

Bình thủy tinh đặt trên bàn phát ra tiếng vang thanh thúy.

Nolan không cam lòng vươn tay ra muốn cầm lấy chai bia trong tay Sở Mộc Tự, lại bị anh vuốt nhẹ lên mu bàn tay, Sở Mộc Tự hơi nhếch miệng, hoàn toàn nhìn Thích Xuyên với ánh mắt khinh miệt.

“Tôi sẽ không uống bia với người bạn đã lừa dối tôi, có uống thì chỉ uống với người yêu thật lòng với mình thôi.”

Sở Mộc Tự uống một hộp bia lớn rồi quay đầu môi đối môi với Nolan, kết thúc nụ hôn bia, Nolan choáng váng cả người, không biết vì thỏa mãn hay trầm mê.

Mấy người bên cạnh xem trò vui liên tục huýt sáo, trêu chọc Nolan đang đỏ mặt dữ dội.

Thích Xuyên rũ mi, hàng mi dài khẽ run rẩy. Sở Mộc Tự ngày xưa không phải như vậy, Sở Mộc Tự ngày xưa sẽ yêu thương chiều chuộng gã, sẽ sa sút vật vã sau khi bị gã nói lời chia tay. Lần này gã từ nước ngoài trở về là do đã quá nhàm chán với cuộc sống tự do phong lưu ở bên ngoài, muốn được Sở Mộc Tự thương yêu gã như trước, nhưng nằm mơ cũng không ngờ có một ngày Sở Mộc Tự hoàn toàn hồ hững với gã như bây giờ.

“Thật không thú vị.” Thích Xuyên nhếch mép, rút lại nụ cười giả tạo rồi đứng dậy.

“Anh đây là đang trả thù em sao, Sở Mộc Tự. Hận em lúc trước đã nói lời chia tay với anh?”

Sở Mộc Tự vờ vờ vén tóc rũ bên vai của Nolan, không khỏi cười ra tiếng.

“Tôi cũng đâu có yêu cậu, lấy đâu ra hận? Chính cậu cũng đã nói tôi là vì báo đáp mới sống cùng cậu, nhưng trên thực tế, cậu căn bản không phải là người đã cứu tôi.”

Trên mặt của Thích Xuyên thoáng trắng bệch, gã há miệng nhưng không biết nên nói gì.

Sở Mộc Tự lười chơi trò mi lừa ta gạt với gã, lãng phí thời gian ở đây còn không bằng về nhà xem phim ăn bỏng ngô với Nolan.

Nhớ lại đoạn tình cảm hoang đường trước kia, cảm thấy không có ý nghĩa gì sâu sắc, cứ như nước chảy mây trôi. Bây giờ Sở Mộc Tự đã tìm về kí ức bị đánh mất, người cá của anh và tình yêu của anh. Còn lời nói dối kia thôi để nó phiêu tán biến mất mãi mãi trong gió biển đi, so với trách móc và căm hận, anh còn có việc quan trọng cần phải làm hơn nhiều—

Thật lòng yêu thương người cá bé bỏng của anh, thực hiện lời hứa mà anh đã từng đáp ứng với cậu.

Về đến nhà, Nolan bám chặt lấy Sở Mộc Tự không buông, ghen tức lồng lộn trong lòng, ghen đến nỗi cậu muốn nuốt luôn Sở Mộc Tự vào bụng để khỏi ai mơ ước nữa.

Sau lưng Sở Mộc Tự đeo dính một chú cá to xác, hành động bất tiện đánh răng rửa mặt, lúc thay quần áo ngủ, anh khẽ chột cùi trở vào hông Nolan.

“Mau thả ra, cứ bu bu thế làm sao anh thay quần áo?”

“Em giúp anh thay nha.” Ánh mắt Nolan sáng rực, tay chân vụng về vén áo của Sở Mộc Tự lên, cái tay không đành lòng mò mẫm vào bên trong.

Dưới ánh đèn ngủ mờ ảo, tiếng rên rỉ và âm thanh va chạm ướt át tràn ngập khắp cả căn phòng.

“Công việc ngày mai của anh thế nào?” Nolan cắn tai Sở Mộc Tự, hỏi.

“Em tự sắp xếp đi.” Sở Mộc Tự vuốt ve gáy của Nolan, vùi mặt vào lòng cậu “Và cả nửa đời sau của anh luôn.”

===Hết chính văn===

11. Chương 11: Phiên Ngoại 1: Bị Mua Một Ngày

Edit + Beta: Thủy Ngư

Nolan vui sướng nhận được khoản thu nhập đầu tiên trong đời, cậu hôn bẹp bẹp vang dội lên má Sở Mộc Tự đang ngồi bên cạnh coi phim.

Sở Mộc Tự bị làm phiền cũng không giận, anh lấy ngón cái khẽ đẩy mặt Nolan ra rồi dịu dàng nói “Nếu có cái gì muốn mua thì mua ngay đi, không đủ thì kêu anh thanh toán cho.”

“Cái gì cũng được?”

“Miễn là không phải cái gì kì quái hay hàng cấm thì được hết.”

Nolan ngồi bên cạnh anh, xoắn xuýt xoa cằm suy nghĩ một hồi, đột nhiên hiểu ra.

“Em đã nghĩ xong mình muốn mua cái gì rồi!”

“Em muốn mua gì?” Sở Mộc Tự hứng thú quay đầu nhìn cậu.

Nolan chạy vào phòng lục lọi một phen rồi cầm cái thẻ ngân hàng chạy ra, trình trọng đặt thẻ vào tay Sở Mộc Tự, nói “Em muốn mua một ngày của anh.”

“...Đây là trào lưu gì vậy?”

Con người luôn luôn hối hận những gì mình đã làm, ví dụ như lúc gây gổ quên không lấy tuyệt chiêu của mình ra, ví dụ như trước mặt crush luôn nói những câu ngu ngốc thiếu muối, ví dụ như người yêu nói ra lời yêu cầu vô lý liền đồng ý ngay tắp lự mà không nghĩ ngợi gì.

Hai tiếng sau, người đại diện người mẫu kiêm Sở đại gia ngồi trong phòng làm việc bắt đầu hối hận với hành động nhận lấy cái thẻ ngân hàng của Nolan.

Nolan đã thành công mua được một ngày của Sở Mộc Tự, cậu ưỡn ngực nghênh ngang thăm quan khắp phòng làm việc của anh.

Vì để phòng ngừa anh và Nolan xảy ra chuyện mờ ám ngoài ý muốn, lúc đi vào Sở Mộc Tự đã lén chốt cửa phòng lại.

“Em tới công ty này làm đã lâu, giờ mới được vào phòng làm việc của anh.” Nolan đánh giá bài trí xung quanh căn phòng, không vui nói.

Đối với Sở Mộc Tự mà nói, phòng làm việc không phải là địa điểm làm việc chủ yếu của anh, trừ một số việc như kí kết giấy tờ cần phải làm xong ở đây ra, Sở Mộc Tự thích tự mình đi khảo sát công việc thực tế hơn.

“Ở đâu học được thói vĩnh môi bắt bẻ thế.” Sở Mộc Tự bóp má cậu lắc lắc “Lúc chơi với đám Kim Nguyên kia đừng có học ba cái thói xấu của bọn họ.”

“Anh không thích nhóm người Kim Nguyên sao?” Nolan nhìn anh hỏi.

“Anh không thích đám ẻo lả tính đàn bà đó.” Sở Mộc Tự nói.

“Nhưng trước kia anh đã từng ở chung với Thích Xuyên mà, vẻ ngoài của Thích Xuyên còn đẹp hơn cả phụ nữ.” Nolan chua chát nói.

“Sao cứ khoái ăn giấm thế, coi chừng biến thành cá ngâm giấm.” Sở Mộc Tự dở khóc dở cười, anh để Nolan ngồi lên ghế làm việc của mình, một lần nữa nghiêm túc giải thích với cậu “Anh không thích cậu ta, anh sống chung với cậu ta bởi vì anh cho rằng cậu ta là ân nhân cứu mạng mình, mà không phải vì động lòng.”

Nolan kéo tay Sở Mộc Tự để anh ngồi trên đùi mình, vùi mặt vào gáy anh, mềm nhũn nói “VẬY còn em, anh sống bên em là vì em đã cứu anh?”

Nội tâm lo lắng của người yêu cùng với nhiệt độ cơ thể truyền tới sau lưng Sở Mộc Tự, anh sờ đầu Nolan rồi nhẹ nhàng nói “Còn không bằng em nói là vì em nấu tô cháo khó ăn kia cho anh nên anh mới quyết định sống bên em.”

“Rất khó ăn?” Nolan ngẩng đầu lên hỏi.

“Bỏ muối quá nhiều, gừng cắt còn to hơn chiếc đũa, em thấy sao?”

“Dở thế mà anh cũng ráng ăn hết.” Nolan thất bại nói “Lần sau em ra ngoài mua bữa sáng cho anh.”

“Thế à, nhưng anh không thích bữa sáng ngoài đường.” Sở Mộc Tự chọc cậu.

Nolan được gián tiếp bày tỏ làm lỗ mũi cậu nóng dữ dội, cả thể giới đều biến thành màu hồng phấn, cảm giác cực kỳ thỏa mãn.

Thấy Nolan giống như chó lớn ôm anh cọ tới cọ lui, Sở Mộc Tự nói “Em bỏ tiền ra mua một ngày của anh chỉ là ôm anh trong phòng làm việc nói lời ơng tiếng ve?”

“Hừm?” Nolan giờ mới sực nhớ ra chính sự “Đương nhiên là làm một số chuyện mà bình thường không rảnh làm nha.”

Sở Mộc Tự khẽ dừng lại, sau đó mặt già đỏ bừng, trong đầu thoáng hiện lên những hình ảnh cấm trẻ em, anh quan sát cái bàn làm việc coi như bền chắc trước mặt này, thầm nghĩ đồ ngốc giờ còn biết học xấu nữa.

Sở Mộc Tự lẩm bẩm nói “Em muốn làm gì?”

“Ồ trong phòng làm việc còn có thể làm gì khác chứ?” Nolan mặt đầy đứng đắn “Đương nhiên là kiểm tra công việc của anh rồi, mau đưa em coi toàn bộ hồ sơ làm việc gần đây của anh đi.”

“...”

Hồ sơ là chỉ công việc của từng người mẫu, bao gồm tạp chí, ảnh chụp, công văn bản thảo, nội dung quảng cáo sắp tới và bản demo trước khi xuất bản, tất cả đều được đưa đến chỗ Sở Mộc Tự, để anh kiểm tra lại còn chỗ nào không phù hợp rồi chốt cú cuối.

Sở Mộc Tự thầm nghĩ rằng, hưng phấn hồi hộp gì gì đều bay biến sạch, anh đi đến tủ hồ sơ rút ra một xấp nhỏ trong đó đưa cho Nolan.

“Cảm ơn anh.”

Nolan thành thật lật ra, nghiêm túc xem.

Sở Mộc Tự nhàm chán ngồi bên cạnh cùng xem những nội dung mà anh đã nhìn qua vô số lần với cậu, chán chê không có gì vui.

Bỗng nghe Nolan a một tiếng, tức giận chỉ một tấm hình trong đó nói “Em biết chắc sẽ có loại hình như vậy mà.”

Nolan chỉ vào tấm hình chụp quảng cáo đồ lót nam của Tôn Dật Linh, người trong hình cắn nhẹ môi dưới, ánh mắt quyến rũ, toàn thân đều trần trụi ngoại trừ mỗi chỗ bí ẩn được bao bọc bởi lớp quần lót tam giác mềm mại, thân thể lười nhác mà hấp dẫn lòng người.

Sở Mộc Tự không hiểu tại sao cậu lại tức giận, nói “Tấm hình này chụp rất tốt, em không thích?”

Nolan bất mãn “Dĩ nhiên là không thích, tại sao anh có thể nhìn bộ dáng sắc tình của một người đàn ông khác chứ?” Cậu áp sát mặt lại gần Sở Mộc Tự, bá đạo nói “Muốn xem thì chỉ được xem mình em thôi.”

Sau khi kiểm tra xong hết hồ sơ làm việc của Sở Mộc Tự, Nolan kéo tay Sở Mộc Tự rời khỏi công ty trước con mắt của các nhân viên.

“Kế tiếp đi đâu?” Sở Mộc Tự thất dây an toàn, hoàn toàn xem như bị Nolan mua một ngày, tùy ý để cho cậu tự mình lái xe.

“Đến cửa hàng đi, em có đặt mua vài thứ ở đó.” Nolan nở nụ cười bí hiểm với Sở Mộc Tự.

Một lần nữa đi tới cửa hàng lúc trước, Sở Mộc Tự cảm thấy như bình tĩnh từ trong mộng, mới đó mà đã bốn tháng trời, anh lại cùng người yêu dắt tay về chung một mái nhà, hơn nữa người này hoàn toàn là người yêu của anh.

Vẫn là nơi đó, vẫn là người cũ. Nữ SA quen thuộc đứng ở quầy tiếp tân chào đón bọn họ, nở nụ cười chuyên nghiệp, vẻ mặt bình tĩnh liếc trộm hai tay đang nắm của hai người.

“Buổi chiều tốt lành, Sở tiên sinh, Nolan tiên sinh.”

“Hàng tôi đặt làm ở đây đã xong chưa?” Nolan hỏi cô.

“Đã làm xong, phiên hai vị ngồi chờ ở đây một lát, tôi sẽ nhanh chóng lấy hàng tới.” Nữ SA làm động tác mời với Sở Mộc Tự và Nolan, đợi bọn họ ngồi xuống sofa rồi mới xoay người đi lấy đồ.

“Em đặt làm cái gì vậy?” Sở Mộc Tự tò mò hỏi.

“Đợi lát nữa sẽ biết.” Nolan cười tươi rói, không trả lời là gì.

Sở Mộc Tự hơi nhướn mày, hỏi “Không phải em mới nhận tiền lương hôm nay sao, lấy đâu ra tiền đặt làm đồ trang sức?”

Nolan hiếm khi lộ ra vẻ mặt kiêu ngạo, đôi mắt dị đồng toát ra một tia quý khí, cậu nói với Sở Mộc Tự “Em là hoàng tử của tộc người cá mà, mặc dù không có nhân dân tộc nhưng lại không thiếu những cái khác.”

Ồ? Sở Mộc Tự có hơi kinh ngạc, thì ra tên ngốc luôn thầm thích anh có địa vị không hề thấp nha.

Không lâu sau, nữ SA cầm một cái hộp trang sức tinh xảo đi ra, cái hộp không lớn, Sở Mộc Tự thầm đoán bên trong đó là loại trang sức gì.

“Xin lỗi đã để quý khách đợi lâu.” Cô lễ phép đưa cái hộp cho Nolan.

“Em cũng rảnh thật, còn tới đây đặt làm trang sức.” Sở Mộc Tự trêu chọc Nolan.

“Đúng vậy, em suy nghĩ kĩ lắm mới quyết định đặt làm kiểu này đó.” Nolan mở hộp trang sức ra, lấy món đồ bên trong ra cho Sở Mộc Tự nhìn.

Đó là một chiếc nhẫn bạch kim kiểu “∞”, đơn giản thanh thoát, hấp dẫn người nhìn nhất chính là viên ngọc màu lam khảm trên chiếc nhẫn được mài dũa tinh tế, màu sắc trong veo tinh khiết, bề mặt phát ra ánh sáng lấp lánh đẹp mắt dưới ánh đèn.

“Đây là...” Cho dù Sở Mộc Tự đã nhìn qua vô số bảo vật xa xỉ chói mắt nhưng vẫn không thể dứt mắt khỏi viên ngọc lam khảm trên chiếc nhẫn.

“Đẹp không? Thích không?” Nolan mong đợi hỏi anh.

Sở Mộc Tự chân thành gật đầu.

“Tốt quá.” Nolan vui vẻ cầm cái nhẫn, nâng tay Sở Mộc Tự lên, đeo vào ngón giáp út cho anh “Em còn lo lắng viên ngọc này không đủ lớn, sợ anh không thích.”

Vậy mà còn chưa đủ lớn? Vẻ mặt của Sở Mộc Tự hơi quéo, anh giật giật ngón tay, viên ngọc lam trên chiếc nhẫn đổi màu theo động tác của anh, khớp xương rõ ràng thon mảnh càng làm nổi bật lên sự quý khí sang trọng của chiếc nhẫn.

Thật là đẹp mắt, nhưng hành động đeo nhẫn của Nolan làm Sở Mộc Tự cảm thấy sai sai, anh hỏi Nolan “Em có biết đối với con người, đeo nhẫn cho một người có ý nghĩa gì không?”

“Em biết, là cầu hôn nha.” Vành tai của Nolan đỏ bừng, ánh sáng trong mắt sáng sủa “Anh muốn kết hôn với em không?”

Sở Mộc Tự buồn cười nắm tay Nolan nói “Đeo nhẫn cho anh rồi mới hỏi anh có muốn kết hôn với em, thiệt là.”

Nolan nghiêm túc nắm tay anh nói “Lần này không tính, lần tới em sẽ dùng phương thức của người cá chính thức cầu hôn anh.”

Người càng cố chấp càng ngốc nghếch đáng yêu, trên khuôn mặt tuần mỵ của Nolan viết đầy chữ nghiêm túc và yêu thương, hận không thể móc tim ra dâng cho Sở Mộc Tự để thể hiện tấm lòng chân thành của mình.

“Cầu hôn không quan trọng, chỉ cần hai ta sống hạnh phúc bên nhau là được.” Sở Mộc Tự nhìn chàng hoàng tử người cá trước mắt, lòng mềm mại nói “Đối với bọn anh mà nói, hôn nhân không cần hiệu lực của pháp luật, chỉ cần hai bên yêu nhau thật lòng là được.”

Nolan không quan tâm đến cái gọi là pháp luật của con người, đối với cậu mà nói, giữa cậu và Sở Mộc Tự còn có mối liên kết quan trọng hơn cả một tờ giấy đăng ký kết hôn.

“Anh biết không, đối với người cá bọn em mà nói, cả đời chỉ biết nhận định một người bạn đời, bất ly bất khí, đến chết mới thôi.”

Nolan thấy bóng hình của mình trong mắt của Sở Mộc Tự, mà trong mắt cậu cũng ngập tràn hình bóng của anh, cậu quỳ một chân xuống đất, ngón tay chạm nhẹ lên mắt cá chân của Sở Mộc Tự.

“Ký hiệu em khắc ghi trên người anh mãi mãi trường tồn, mà em cũng sẽ vĩnh viễn yêu anh như thuở ban đầu.”

Từng lời từng chữ của Nolan giống như làn gió nhẹ thổi lướt qua mặt hồ phẳng lặng, làm dấy lên những vòng tròn nước lan rộng ra, rung động nơi trái tim của Sở Mộc Tự, mãi lâu sau không thể lắng xuống.

Hốc mắt của Sở Mộc Tự cay cay, run rẩy trong lòng, thiên ngôn vạn ngữ đều bị mắc kẹt trong cổ họng, cuối cùng chỉ có thể thốt ra hai chữ.

“Đồ ngốc.”

Nolan thấy anh cảm động đến ngu cả người, cậu cũng không khỏi cảm thấy ảm áp trong lòng, cậu đứng

dậy đặt một nụ hôn lên môi Sở Mộc Tự, cười lưu luyến “Đây là hai chuyện mà em muốn làm trong hôm nay, nhưng vẫn còn một chuyện thứ ba.”

“Còn nữa?” Sở Mộc Tự trợn to hai mắt, không dám tin nhìn Nolan.

Cậu bỏ tiền mua một ngày của anh là đã lên kế hoạch dụ anh lọt vào bẫy rập thâm tình ngọt ngào của cậu sao? Sở Mộc Tự không thể không bội phục tâm tư của Nolan.

“Còn một chuyện cuối cùng quan trọng nữa.” Nolan ngượng ngừng mím môi nói.

“Nói đi, anh nghe.” Sở Mộc Tự chột chột lòng bàn tay của cậu.

Nolan liếc nhìn nữ SA đã tự giác tránh mặt đi, rồi ghé vào tai Sở Mộc Tự, nói chỉ có hai người nghe được “Tối nay em muốn dùng hình thái người cá cùng anh...”

Bầu không khí tỏ tình xúc động lẫn hạnh phúc bay biến sạch sẽ, Sở Mộc Tự mặt đỏ tai đỏ, anh nghiêng rằng đẩy Nolan ra.

“Nằm mơ.”

===Hết phiên ngoại 1===

12. Chương 12: Phiên Ngoại 2: Về Nhà Thăm Người Thân

Edit + Beta: Thủy Ngư

Sau khi chụp hình quảng cáo xong ở Ma Rốc, Sở Mộc Tự và Nolan không về thành phố H mà trực tiếp lên phi cơ bay tới nơi lần đầu hai người gặp nhau – Đảo Kha Già.

Thời tiết đã vào cuối thu, hòn đảo nhỏ nơi phương nam này giống như đã thoát khỏi bốn mùa quanh năm, quang cảnh khắp nơi luôn luôn ấm áp và dễ chịu.

Sở Mộc Tự thay áo thun cổ tròn và quần đùi đi biển, Nolan cũng ăn mặc mát mẻ giống anh đi đến bãi đá ngầm, hứng thú bưng bưng nói “Anh đã câu em lên ngay tại chỗ này nè.”

Sở Mộc Tự nhớ mang máng là có tới một nơi như vậy, anh đi đến bãi đá ngầm ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn biển rộng bao la trước mắt, sóng biển vỗ vào bờ, gió biển thổi vào mặt mang theo hơi ẩm mặn mát của biển khơi.

“Từ khi chuyện đó xảy ra, anh đã không còn đến nơi này nữa.” Sở Mộc Tự cảm thán.

“Cũng may lúc trước anh có chia sẻ vài chuyện làm ăn của anh, nếu không em cũng chẳng biết đi đâu để tìm anh.” Nolan ngồi xếp bằng bên cạnh anh, cùng anh ngắm nhìn biển khơi.

Sở Mộc Tự cảm thấy áy náy, anh nhìn từng đàn chim hải âu bay lướt trên mặt biển, cánh tay vòng qua eo Nolan ôm chặt lấy cậu, hưởng thụ khoảnh khắc yên bình chỉ thuộc về hai người.

“Đúng rồi.” Sở Mộc Tự đột nhiên nghĩ đến một chuyện “Không phải em lén chạy ra khỏi nhà sao, cứ như vậy sống ở trên bờ, lỡ bị ba mẹ em nhìn thấy thì phải làm sao?”

Nolan nháy mắt thẳng thắn nói “Thật ra thì... Họ đã biết rồi.”

“???”

“Cha mẹ em còn kêu em dẫn anh về nhà cho họ gặp mặt.”

“...”

Nội tâm của Sở Mộc Tự như bị gió bão càn quét qua, trên mặt sượng cứng, sống đã hơn ba mươi năm giờ đột nhiên bị phụ huynh yêu cầu gặp mặt, hơn nữa còn là phụ huynh của đối tượng bỏ nhà theo trai... Thế thôi cũng đủ mệt, chứ đừng nói chi đến anh và gia đình của Nolan không cùng một giống loài.

Nếu chuyện này đặt trong hoàn cảnh xã hội loài người, cũng chỉ là tin tức đời sống bình thường hàng ngày.

Nolan thấy Sở Mộc Tự không nói gì, còn nghĩ mình tự chủ trương làm anh giận, cậu dịu giọng nói với Sở Mộc Tự “Nếu anh không nguyện ý thì thôi, em báo một tiếng với cha mẹ cũng được.”

“Không phải là không muốn.” Sở Mộc Tự nói “Chẳng qua là... Mẹ anh sớm đã không còn, còn người mà anh gọi là ba cũng không quan tâm gì đến anh, anh cảm thấy có chút sợ hãi với hai từ... Gia đình.”

Nolan hơi cúi đầu tránh mắt anh, an ủi “Cha mẹ em rất sáng suốt và rộng lượng, chỉ cần hai chúng mình yêu nhau thật lòng, họ sẽ không làm khó chúng mình đâu.”

Sở Mộc Tự cười khê “Họ làm khó anh cũng vô dụng, anh có đủ loại biện pháp dắt em chạy trốn. Nhưng chúng ta làm sao để đi gặp ba mẹ em?”

Nolan đứng thẳng người, mặt hướng về phía biển, ngón tay đặt giữ khe môi, thổi một tiếng huýt vang. Không lâu sau, chỉ thấy mặt biển bắt đầu nổi sóng cuộn cuộn, từng đợt vỗ vào bãi đá ngầm, mặt nước tạo thành một vòng xoáy ốc, tiếp đó một bóng đen từ từ nhô ra.

Một ‘hòn đảo’ nhỏ nổi lên mặt nước, lộ ra phần lưng sáng bóng, Đây là lần đầu tiên Sở Mộc Tự tận mắt nhìn thấy một con cá voi, anh bị hình thể khổng lồ của nó dọa hết hồn.

Nolan đỡ lấy Sở Mộc Tự vì sợ mà lui ra sau, giải thích “Đừng sợ, đây là thú cưng của cha em, tên là Odin.”

Odin phối hợp phun lên một cột nước trên lưng.

Chúng ta có thể lặn xuống cùng với nó đi gặp cha mẹ em.”

“Khoan đã, có phải em đã quên anh không thể hô hấp dưới nước?” Sở Mộc Tự đỡ trán.

“Ừ... Giờ phải làm sao?” Vẻ mặt của Nolan có chút luống cuống.

“Để anh đi mượn một bộ đồ lặn.” Sở Mộc Tự than thở.

Cũng may bên cạnh đảo Kha Già có vài câu lạc bộ lặn cho mượn đồ lặn, nửa giờ sau, Sở Mộc Tự vũ trang đầy đủ và Nolan đã biến về hình thái người cá cùng nhau lặn xuống nước.

Nước biển có hơi lạnh, trong chớp mắt lặn xuống, Sở Mộc Tự rõ ràng cảm thấy một luồng lạnh leo thẳm tận xương. Nolan trở về biển liền bộc lộ bản năng tự nhiên, vui sướng bơi vòng xung quanh Sở Mộc Tự, đuôi cá màu xanh linh hoạt đung đưa hòa làm một với làn nước xanh thẳm. Cậu dắt tay Sở Mộc Tự, hai người cùng nhau bơi về phía nơi sâu thẳm của đại dương.

Đàn cá nhỏ màu bạc bơi bên cạnh hai người, hải quỳ rực rỡ đủ màu khẽ lay động trong nước, từng dải cát trắng mịn, trong san hô có vô số loài cá tôm nhỏ ló đầu ra tò mò nhìn hai người.

Ở trong biển, tầm mắt giống như bị phủ lên một lớp màu xanh da trời hiền hòa, ngoại trừ bên tai vang lên tiếng nước ra, tất cả đều yên tĩnh an bình, nếu so sánh với thế giới trên mặt đất, nơi này chẳng khác gì chốn bồng lai tiên cảnh.

Odin há to miệng, phát ra tiếng vang dội và kéo dài không dứt của loài cá voi, đàn cá nhỏ bơi bên cạnh Sở Mộc Tự nhanh chóng tản đi, tiếp đó một tòa lâu đài màu trắng ngụy nga được làm từ san hô sừng sững hiện ra trước mắt họ.

Sở Mộc Tự bị khung cảnh đẹp chỉ có trong truyện cổ tích trước mắt dọa cho sững người, anh ngây ngốc thả chậm động tác, không tiếc lời khen ngợi tòa lâu đài trắng lộng lẫy nơi đáy biển này.

Nolan kéo một sợi dây xích lớn, cổng vào của lâu đài cứ thế mở ra, Nolan dắt Sở Mộc Tự bơi vào.

“Đây là nhà em.” Sóng âm của Nolan thông qua nước biển truyền vào tai Sở Mộc Tự.

“Thật đẹp.” Sở Mộc Tự sờ cột trụ được điêu khắc hoa văn tinh xảo, tuy chỉ làm từ lớp cao su rất dày nhưng có thể cảm nhận được đường nét hoa văn tinh mỹ trên đó.

Càng đi vào bên trong tầm mắt càng sáng sủa, một viên minh châu khổng lồ được khảm ngay phía trên trần nhà của đại sảnh, chiếu sáng toàn bộ không gian u ám.

Sau khi đến gần, Sở Mộc Tự mới phát hiện có hai người cá ngồi trên ngai vàng ở chính giữa đại sảnh. Ngồi bên trái là một phụ nữ người cá, bà có một mái tóc đỏ điểm lẹ, ngũ quan giống Nolan đến bảy phần, hai tay đan vào nhau đặt trên đuôi cá, đuôi cá màu tím dưới ánh sáng của viên minh châu chiếu xạ ra nhiều màu sắc lấp lánh, người cá nam ngồi bên phải có ngũ quan thâm thúy, vẻ mặt uy nghi, có mái tóc dài và đuôi cá cùng màu xanh da trời với Nolan, ánh mắt của ông nhìn về phía hai người đang bơi lại.

Không cần giới thiệu Sở Mộc Tự cũng đoán được thân phận của hai người này.

“Nolan, rốt cuộc con cũng trở về.” Giọng nói trầm thấp uy nghiêm của quốc vương Norson vang lên.

Nolan hạ mắt hành lễ theo kiểu người cá với phụ vương và mẫu hậu của mình “Con đã trở về, cùng trở về với con là bạn đời của con.”

Sở Mộc Tự không hiểu lễ nghi của người cá, anh đơn giản cúi đầu chào cha mẹ của Nolan, tuy có hơi khấn trương nhưng vẫn lễ phép nói “Lần đầu ra mắt, tôi là Sở Mộc Tự, bạn đời của Nolan.”

Vương hậu người cá nở nụ cười hiền hòa, bà nhấc một tay lên nói “Không cần giữ lễ, con trai của ta.”

Norson hừ lạnh một tiếng, chất vấn “Con tự tiện uống nước thuốc cấm rồi lên bờ nhà trốn đi chỉ là vì một con người tầm thường?”

“Mộc Tự không phải là con người tầm thường, anh ấy là bạn đời của con, với lại con đã khắc ký hiệu của người cá lên người anh ấy rồi.” Nolan hùng hồn nói.

Norson ồ một tiếng, ánh mắt nghiêm túc hơi dịu lại hỏi “Con xác định?”

“Xác định.”

Vương hậu người cá vỗ nhẹ lên mu bàn tay của Norson, hiền từ nói “Để cho bọn nhỏ đi đi, nếu người cá mất đi tình yêu thì có khác gì mất đi sinh mạng.”

Norson nhìn đôi di động động lòng người của vợ mình, tuy không trực tiếp trả lời nhưng vẻ mặt của ông đã dịu đi không ít, ông đứng dậy bơi về phía Sở Mộc Tự, lấy ngón cái vẽ một đường trên trán mình.

Nolan mừng rỡ khôn xiết, cậu đẩy nhẹ Sở Mộc Tự một cái, ý bảo anh đi tới chỗ ông.

Sở Mộc Tự hoang mang đi tới hai bước, nghi ngờ quay đầu nhìn Nolan.

“Đừng lo, chúng ta chỉ muốn giao phó lời chúc phúc của biển khơi cho con thôi.” Vương hậu người cá ưu nhã bơi tới, đẩy Sở Mộc Tự đến trước mặt Norson.

Quốc vương người cá cao lớn cúi đầu đánh giá con người mặc đồ lặn trước mắt này, đôi mắt xanh ngọc phản chiếu ra bóng hình của anh, Norson bắt đầu ngâm nga, trong miệng ông truyền ra những nốt nhạc xa lạ nhưng rất tuyệt vời, ánh sáng của viên minh châu trên trần nhà dần đổi sang tông ấm áp, hòa lẫn với tiếng hát du dương êm dịu.

Hát xong, trên làn da của Norson hiện lên ánh sáng vàng nhạt, ông vẽ lên trán Sở Mộc Tự giống như một loại kí hiệu, kí hiệu mang theo ánh sáng vàng nhạt xuyên qua bộ đồ lặn thấm vào bên trong cơ thể của Sở Mộc Tự.

Một luồng cảm giác thoải mái dễ chịu mà anh chưa bao giờ có chậm rãi lan tràn khắp thân thể anh, áp lực dưới biển sâu nháy mắt tiêu tán.

“Đây là gì?” Sở Mộc Tự hỏi.

“Đây là ‘quà tặng biển khơi’ ta giao phó cho con, từ nay về sau con sẽ được biển khơi che chở.” Norson giải thích, ông phát tay với Sở Mộc Tự “Các con có thể rời đi, nếu nó lựa chọn sống cùng con trên đất liền thì ta hy vọng hai người các con vĩnh viễn không hối hận.”

Từ đại sảnh đi ra, Nolan dẫn Sở Mộc Tự đến phòng ngủ từ nhỏ đến lớn của mình, nhưng không ngờ trên hành lang đụng phải một người khiến Sở Mộc Tự không khỏi sửng sốt.

Đó là một người cá có vẻ ngoài giống Nolan như đúc, điểm khác biệt duy nhất là thần sắc của người cá kia rất lạnh nhạt, hoàn toàn không có cảm giác ấm áp ôn hòa của Nolan.

“Nolan.” Noah mở miệng gọi em trai sinh đôi của mình, trong giọng nói trong trẻo lạnh lùng mang theo chút vui mừng.

“Noah!” Nolan bơi đến ôm chặt anh vào lòng, giống như đứa con nít làm nũng “Em nhớ anh quá đi.”

Noah cũng ôm lại cậu, sờ đầu cậu nói “Gần đây có khỏe không?”

“Ừm ừm!” Nolan gật đầu chào hỏi Noah, đẩy Sở Mộc Tự lên giới thiệu với anh trai “Đây chính là người mà em lên bờ đi tìm đó, tên anh ấy là Sở Mộc Tự.”

Sở Mộc Tự vốn hữu hảo chào hỏi Noah, nhưng ánh mắt của Noah lại nhìn anh không mấy thân thiện—Thậm chí có thể nói là có chút xú chán ghét.

Bị một người cá có vẻ ngoài giống y đúc người yêu của mình nhìn chòng chọc, làm Sở Mộc Tự hơi rợn tóc gáy.

Nolan không hề nhận ra dị trạng giữa hai người, hứng thú đi ở giữa, một trái một phải kéo tay Sở Mộc Tự và Noah, vui đùa đi về phía trước.

“Rời nhà hơn nửa năm, vẫn cảm thấy nhà mình là thoải mái nhất.” Nolan thở dài nói, cậu đẩy cửa phòng ở nơi sâu nhất trong dãy hành lang ra, một không gian được trang trí ấm áp hiện ra trước mặt Sở Mộc Tự.

Trên vách tường được trang trí đầy sao biển và rong biển đủ màu sắc, chính giữa căn phòng là một vỏ sò màu trắng khổng lồ, nó hơi hé lộ ra phần mềm mại bên trong.

Nolan vỗ vỗ vỏ sò, vỏ sò khe khẽ kêu một tiếng rồi mở ra, Nolan dẫn Sở Mộc Tự ngồi trên giường, để anh cảm nhận xúc cảm mềm mại.

“Em đi lấy những bảo bối mà em tìm được cho anh nhìn nhé.” Nolan giống như một đứa trẻ nóng lòng muốn khoe khoang đồ chơi của mình, dứt lời liền hăng hái quay đầu đi tìm đồ mình cất.

Noah yên lặng đứng cách đó không xa, ánh mắt lạnh lẽo vẫn dán chặt vào người Sở Mộc Tự, làm anh lạnh hết cả người.

“...Bộ tôi có vấn đề gì sao?” Sở Mộc Tự không nhin được lên tiếng hỏi.

Noah nâng cao cằm, thần sắc bề ngễ lấy ra một con dao găm làm từ trần châu nguyên chất, đặt trước mặt Sở Mộc Tự.

“Biết đây là gì không?”

“Đây là gì?” Sở Mộc Tự không hiểu.

“Đây là vật mà ta đã chuẩn bị cho Nolan, vốn định là nếu người không thể hóa giải lời nguyện của nước thuốc cho Nolan, ta sẽ lấy con dao này moi tim người ra để làm thuốc dẫn.” Noah vuốt ve thanh dao sắc bén sáng lóa trong tay “Đáng tiếc là không có cơ hội.”

Da đầu của Sở Mộc Tự tê rần, da gà nổi khắp người, hơi sợ xoa xoa vị trí của trái tim, cũng may là anh đã không làm chuyện gì ngu xuẩn.

Vẻ mặt của Noah lạnh lùng cảnh cáo Sở Mộc Tự “Nếu như người dám để Nolan đau lòng, ta sẽ lấy con dao này thực hiện nghĩa vụ của mình bất cứ lúc nào.”

“...Tôi đảm bảo sẽ không.”

Lúc Nolan ôm một đồng trăn châu bảo vật lấp la lấp lánh về, bầu không khí giữa hai người trong phòng vô cùng ngọt ngào.

“Ừa? Hai anh sao vậy?” Nolan ngây thơ hỏi.

Sở Mộc Tự miễn cưỡng nở nụ cười, còn Noah thì bơi tới vén tóc dài của Nolan ra sau tai, vẻ mặt dịu dàng nói “Đi lên đất liền rồi, sau này còn trở về không?”

“Dĩ nhiên, nhất định sau này em sẽ về thăm anh mỗi năm.” Nolan đảm bảo nói.

Noah nở nụ cười hài lòng, rồi quay đầu quăng cho Sở Mộc Tự ánh mắt khiêu khích.

Sở Mộc Tự: ...Đệ khổng thật đáng sợ.

Cần nhắc đến bình dưỡng khí của Sở Mộc Tự không còn nhiều, Nolan chào tạm biệt với cha mẹ và anh trai rồi cùng Sở Mộc Tự trở về bờ.

Lúc rời đi, Odin lại xuất hiện dẫn đường cho họ, sau khi có được sự chúc phúc của biển khơi, Sở Mộc Tự có thể cảm nhận được ý thức đơn giản của Odin.

Ngoi lên khỏi mặt nước, giống như tỉnh dậy từ giấc mộng cổ tích lung linh mà huyền ảo, ngửa đầu nhìn bầu trời đầy mây, Sở Mộc Tự có cảm giác không chân thật.

Nolan đều thẳng thắn tất cả với anh, đây chính là tình cảm thuần khiết nhất của Nolan dành cho anh.

Mặc dù Sở Mộc Tự không định kể về gia đình tan vỡ và quá khứ bi thương của mình cho cậu người yêu ngây thơ của mình nghe, nhưng anh vẫn muốn từ từ kể hết quá khứ của mình cho Nolan cũng như cậu đã làm với anh.

Cuộc đời phía trước của anh và Nolan còn dài lắm, anh vĩnh viễn khắc ghi người cá bé bỏng này vào trong tim mình suốt cả quãng đời còn lại.

Cởi bộ đồ lặn ra, Sở Mộc Tự cảm giác cả người nhẹ nhõm khoan khoái, lúc anh tắm xong đi ra bỗng phát hiện kí hiệu ở mắt cá chân của mình từ màu đen chuyển sang màu vàng sậm.

“Chuyện này là sao?” Sở Mộc Tự sờ sờ cũng không thấy có gì khác thường.

Nolan tò mò đi lại nhìn, khi nhìn thấy kí hiệu đổi màu thì liền phát ra tiếng thét kinh hãi “Thì ra anh bị kí hiệu cũng sẽ biến thành như vậy!”

“Cái gì mà ‘cũng’?” Sở Mộc Tự mơ hồ.

Nolan ngượng ngùng liếc trộm cái bụng của Sở Mộc Tự, nhỏ giọng giải thích “Sau khi người cá mẹ được bạn đời khắc kí hiệu và được biển khơi chúc phúc, kí hiệu sẽ biến thành màu vàng, điều này đồng nghĩa với...”

“Đồng nghĩa với?”

“Họ đã có tư cách mang thai đời kế tiếp của người cá.”

“...Bái bai!”

===Toàn văn hoàn===

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-duoc-mot-nguoi-ca>